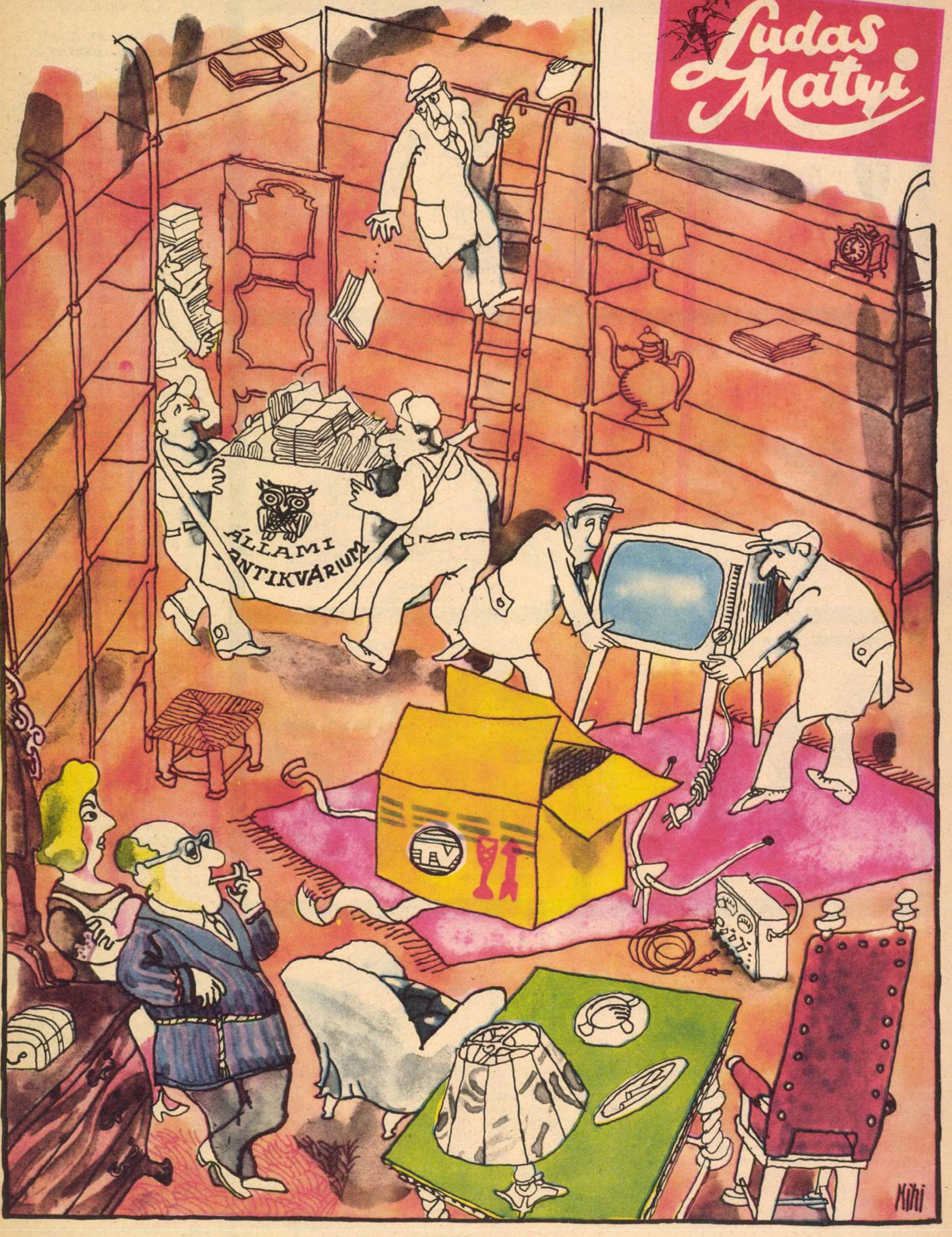
XXIV. évfolyam, 8. szám · Ára: 1,80 Ft · 1968. február 22

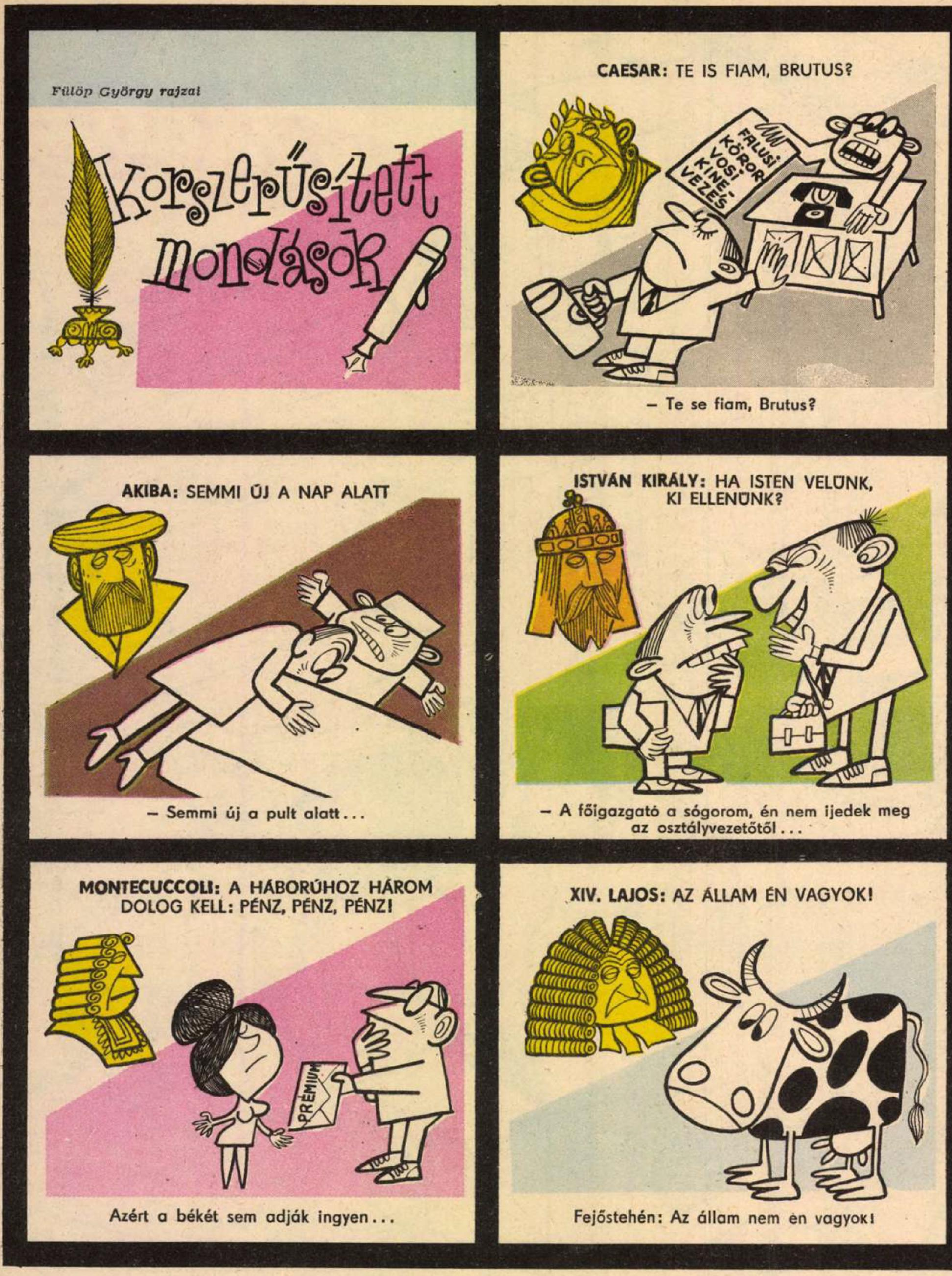
Ludas Matyi

Hegedűs István rajza

A FEJLŐDÉS ÚTJA

— Teljesen ingyen jutottam hozzá! A könyvek ára éppen fedezi a tévét!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FELADOM A REMÉNYT — AZTÁN A LEVELET...

A XI. kerületi Vásárhelyi Pál utcai postahivatalban tarthatatlanok az állapotok. A mindig zsúfolt posta előtt, gyakran az utcán is sorban állnak; esőben, hóban, a szűk ajtón a kijövők torlódnak a befelé igyekvőkkel. Ám aki bejut, odabenn még egyszer kezdheti a sorbanállást. Ennek oka főként az, hogy a levélfeladás, értékcikkárusítás feliratú három pénztárablak közül kettő legtöbbször zárva van. Minap is tizennégyen sorakoztunk egy ablak mögött. „Ezt meg kellene írni az újságoknak!" — mondták többen is, felháborodottan. „Vigasztaltam" baj-társaimat, hogy ezt már sokszor szóvátették a lapok, de hiába! Mivel itt újdonsült kis postáslányok tanulják a mesterséget, lassan is megy a munka. Csak egy példa: előttem táviratot adott fel valaki. Nos, a kis postáskisasszony a 12-szavas táviratot nyolcszor számlálta meg a szavakat, mert hetedszerre még nem „stimmelt" neki. Egy szó, mint száz: itt előbb adja fel az ember a reményt, s csak aztán a levelet. „Kérem, fél órája állok az expressz levelemmel" — panaszolja egy bácsi. — Budapestre küldöm, nem is messzi innen, tán jobb volna, ha gyalog elvinném..."

Végre sorra kerültem az ajánlott levelemmel. A levél egy vidéki szerkesztőségnek szól. Ráírtam, mint mindig, 50 év óta, amióta újságíró vagyok, hogy „kézirat". Több száz ilyen levelet adtam fel fél évszázad alatt, soha, egyetlen postás se kifogásolta ezt a szót. Igen ám, de az imént azt mertem megjegyezni, beszólva a zárt ablak fölött, hogy „van reményünk arra, hogy még ma kinyitja?" Mikor a kislány átvette a levelemet, dühösen, háromszor is áthúzgálta a borítékon azt a szót, hogy „kézirat". „Ezt nem lehet ráírni!" kiáltotta ki mérgesen nekem. Hiába mondtam neki, hogy ez fontos szó, mert a szerkesztőségben másként kezelik a kéziratot tartalmazó leveleket, mint a többit. Az esetet megírtam a Postahivatal igazgatójának, mellékelve a feladóvevényt s megjegyezve, hogy a fizetett postadíj fejében a postának segítenie kell az újságírót munkájában, nem pedig akadályozni. Mivel pedig a feladóvevényt sem küldte máig vissza, attól tartok, hogy a fiatal tisztviselőnő, ez a „mérges gyerek", aki képes volt arra, hogy azt a senkinek sem — a postának legkevésbé — ártó szót olvashatatlanná huzgálja ki a borítékról, arra is képes, hogy egyáltalán ne is továbbítsa a levelemet. Még csak annyit, hogy ha — fél kiló súlyig — bármily iratot, vagy mást csomagként adok fel, rá kell írni: „tartalma". Vagyis senkinek sincs joga egy újságíró „kézirat" jelzését a levél borítékjáról kihúzni. Mivel az eset kollégáimmal is megismétlődhet, felhívom rá — orvoslás végett — a Magyar Újságírók Országos Szövetségének figyelmét.

György Ferenc

Pesti tudósítónktól

Tisztelettel felkérem a Fővárosi Sütőipari V. vezetőségét, hogy az aprócska Graham-kenyérre, ne ragasszák rá címkéjüket, mert enyhén szólva nem valami ínycsiklandozó látvány. Amellett a címkét nem könnyű eltávolítani, különösen amikor mélyen belenyomták a bucinagyságú kenyérkébe. Egyszer el is vágtam a kezemet, s ebben a véres pillanatban nem kívántam erőt-egészséget a címkeragasztóknak. Ne tessék aggódni az elmaradó reklám miatt, az apróbetűs cédulkát amúgy sem olvassa el senki legföljebb azért betűzi ki, hogy tudja, kit kell szidni. Ha abbahagyják a kenyérpiszkítást, ígérem, hogy fennen hirdetem a Fővárosi Sütőipari V. dicsőségét, s megfogadom, hogy sohasem eszem más Graham-kenyeret, csak az említett V. készítményeit. Ha viszont továbbra is bosszantanak ezzel a hivalkodó ragaccsal, érintkezésbe lépek a Külkereskedelmi Hivatallal, hogy legyenek segítségemre Graham-behozatal tárgyában.

*

Az összegyűjtött levelek kiadása Madame Sevignétől Thomas Mannig kedvelt irodalmi szokás volt. Én ugyan a magam részéről sohasem rajongtam azokért a levelekért, amelyek nem a címzettnek, hanem az utókornak szólnak, de hát ízlések és levelek különbözők.

Most viszont új divat ütötte fel fejét. Nem a Mester leveleit adják ki, hanem a Hozzá intézet leveleket. A Nagy Művész tehát már nem feladó, hanem címzett. Ezúton figyelmeztetem irodalmi és művészi életünk kimagasló személyiségeit, hogy ne dobják el a hozzájuk intézett leveleket, mert tudtukon kívül megkárosítják örököseiket.

f. l.

ÉPÍTKEZÉS

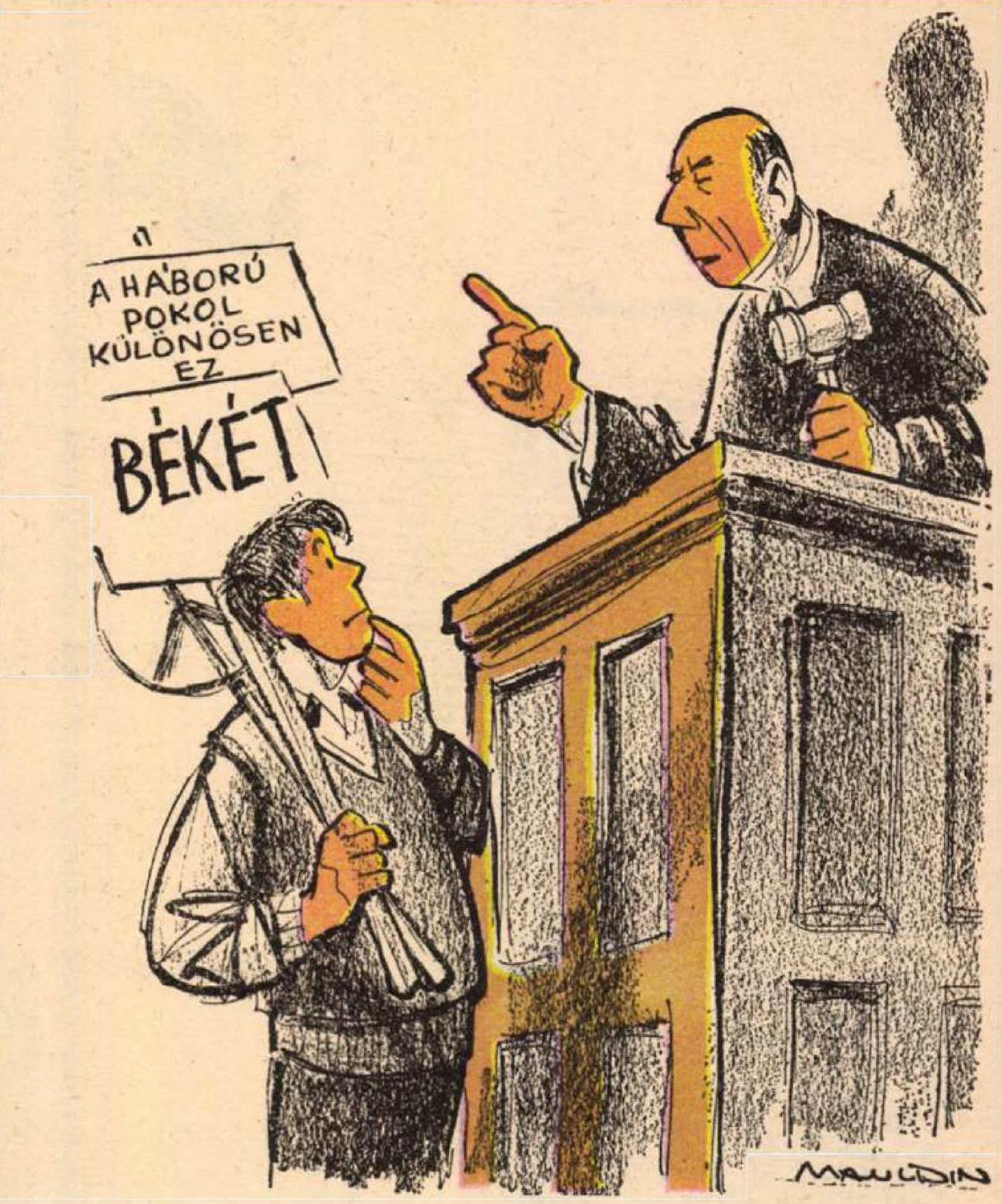

– Mióta is nem dolgoznak ezen a házon?

SZOMBAT ESTE

EGY AMERIKAI BÍRÓSÁG ELŐTT

– Mint magánember egyetértek magával, de mint bíró, börtönbe kell vetnem ...

(A párizsi „International Herald Tribune”-ból)

GYILKOSSÁG

1

Gyakran olvasom a lapokban, hogy X. Y. *szóváltás közben* agyonlőtte a menyasszonyát, vagy azt, hogy X. Y. *szóváltás közben* leszúrta a feleségét.

Ezt a jelenetet valahogy így képzelem el:

— Milyen idő van odakinn? — kérdi a férj.

— Szép, csendes idő — feleli halkan az asszony.

— A szél nem fúj?

— Most már elállt, de ha átmész Salzburgerékhoz, vegyél fel pulóvert.

A férj zsebében kinyílik a bicska.

— Megmondom őszintén, semmi kedvem elmenni hazulról. — (Megnézi, hogy elég éles-e a penge.)

— Hát ha nem kell, ne is menj.

— Muszáj. Megígértem Salzburgeréknak, hogy átmegyek hozzájuk — mondja a férfi, és marokra fogja a bicskáját.

— Telefonálj nekik, hogy ma nem tudsz menni.

— Á, várnak — morogja a férj, és magasra emeli a kést.

— Mondd azt nekik, hogy meg vagy fázva.

— Valóban meg vagyok fázva egy kicsit. Állandóan tüsszögök. — Még magasabbra emeli a kést.

— C-vitamint kellene szedned.

— Szedek — feleli a férj, és leszúrja az asszonyt, aki lehanyatlik a földre. — Azt hiszem, mégis áttelefonálok Salzburgerékhoz.

— Mondd azt, hogy majd holnap mégy át hozzájuk.

— Mennyi is a telefonszámuk?

— Háromnegyvenkettő...

— Mennyi?

Az asszony nem felel.

A férfi értesíti a rendőrséget, aztán leroskad egy székre és szomorúan arra gondol, milyen szomorú, ha az embernek nincs kivel szót váltania.

2

A detektívregényekben így zajlanak le a gyilkosságok.

Lövés dörren. Mr. Simpson a földre zuhan. A felesége felkiált:

— Ó John!!

Két másodperc múlva a detektív megkérdi:

— Felelne néhány kérdésemre, Mrs. Simpson?

— Szívesen, és elnézést kérek, hogy az előbb elvesztettem a fejem, de nagyon szerettem Johnt... Huszonöt éve voltunk házasok... Ugye megérti?... Iszik egy pohár sherryt?

— Kérek.

Lövés dörren. Az ifjú Garrison megtántorodik, aztán elterül a földön. Mrs. Simpson felsikolt, majd a detektívhez fordul:

— Nagyon megrázott ez az esemény... Az ifjú Garrison a kedvesem volt, és tizenöt éve szeretjük egymást titokban... Most már azonban nyugodt vagyok, kérdezzen, felügyelő úr.

Lövés dörren. Bill a szívéhez kap és összeesik. Mrs. Simpson száját egy halk „jaj!” hagyja el.

— Mrs. Simpson jól van? — kérdi részvevően a nyomozó.

— Köszönöm, már minden oké... Elnézést kérek, hogy egy pillanatig nem voltam ura az idegeimnek, de Bill a legkedvesebb bátyám volt és annak idején sokat cipelt a nyakában...

— Természetesen, megértem önt.

Lövés dörren. Lord Hawkins meginog, kiesik a kezéből a pipa és hanyatt vágódik. Mrs. Simpson idegesen gyűrögetni kezdi a zsebkendőjét, majd kisvártatva így szól:

— Apám halála fájdalmasan érint, de már kihevertem, már rendben vagyok... Kérdezzen nyugodtan, felügyelő úr!

Amíg a detektív felteszi a kérdéseket, a társaság tagjai átöltöznek vacsorához.

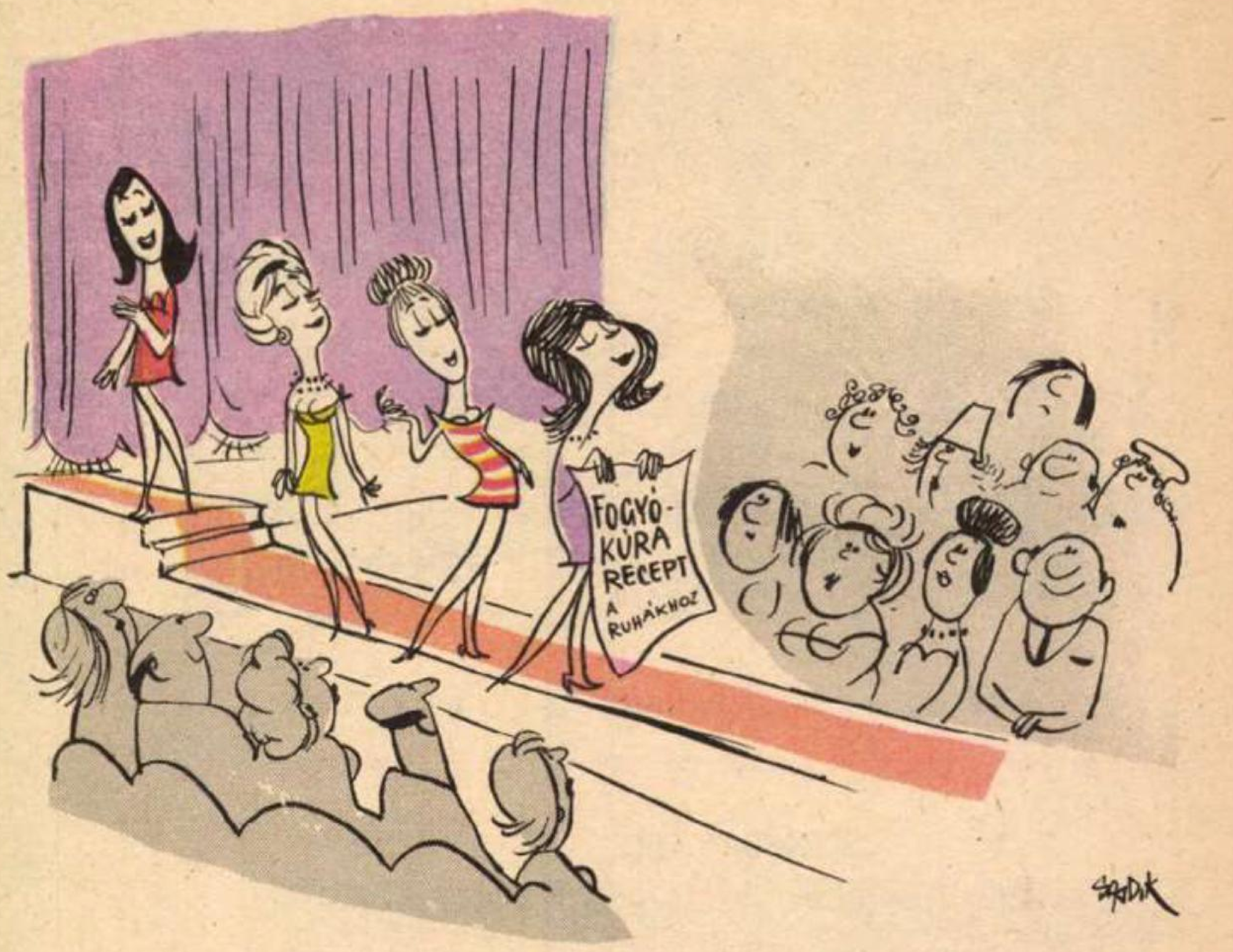
Mikes György

PANASZLÁDA

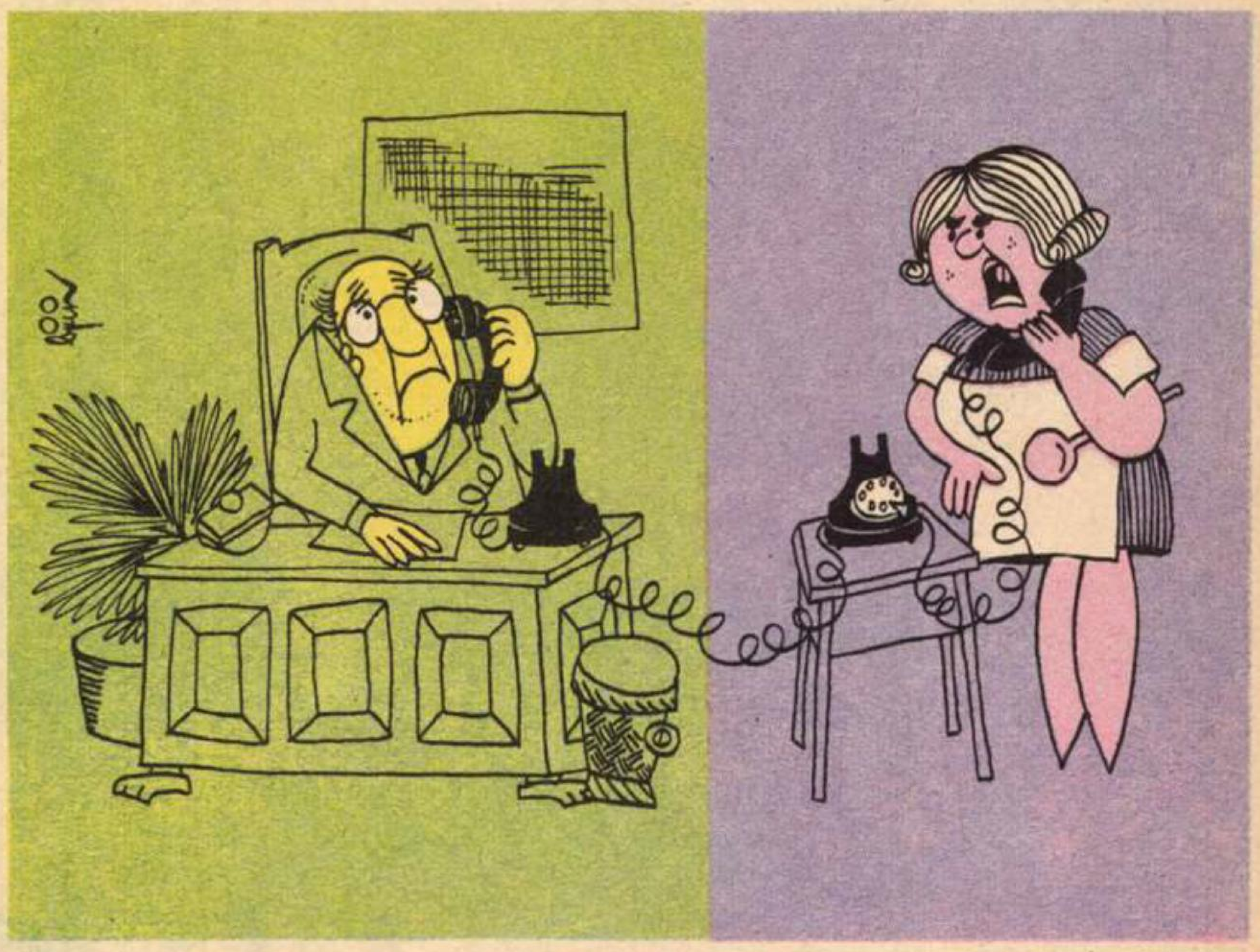
Tóth Gyula rajza

MAGYAR DIVATBEMUTATÓ

FORRÓ DRÓT

MÉRGEZÉS

A húsáru bolt, ahol én kora reggelenként kis családom részére a napi négy zsemle szükségletemet bevásárolom, nagyforgalmú, dekoratív üzlet. Szívesen járok oda. Már jól ismer a kedves molett kartársnő, bár nem személy szerint, csak mint törzsvendéget.

Miközben a kartársnő, fehér munkaköpenyében, a helybenfogyasztásra szánt debrecenit elismerésre méltó gyorsasággal, nagy tömegben főzi, a zsemlét és az egyéb húsféleségeket is kiszolgálja. Nekem mindig kiválasztja a legszebb zsemléket, amiért én különösen nagyrabecsülöm őt. Ritka ügyes eladó: rajtam kívül másoknak is a legszebb zsemléket válogatja ki, amíg csak az utolsó darab is el nem fogy. És zacskóba is rakja, nekem is, másnak is.

Tegnap, amikor reggeli teámat és saját készítésű parízeres szendvicsemet falatoztam, felfigyeltem arra, hogy — enyhén szólva — penetráns szagot áraszt a parízer, amibe éppen beleharapni készültem. No, ez romlott — gondoltam és mivel irtózom a gyomormérgezéstől, a parízert sürgősen levettem a vajas zsemléről, amelyre az imént oly nagy műgonddal ráhelyeztem. De a vaj a zsemlén ugyanolyan szagot árasztott; a zsemle, amelyre a vajat kentem, nemkülönben.

Cián! — szisszentem fel. Ennek fele se tréfa: meg akarnak mérgezni. De kik és miért? Először az ellenségeimre gondoltam. Mind az ezerháromszázhuszonkilencet ismerem. Ennyien vannak, de egyiküket sem tartom erre képesnek. Aztán a krimi-élményeim

jutottak eszembe. Sohasem lehet előre tudni, ki a gyilkos. Néha még utólag sem... Olvastam már mérgezett cipőkanálról, lassanként adagolt arzénról, levélben küldött gyorsan ölő méregről. Ez mind hagyján! De az én gyilkosom mérgezett szendviccsel akar engem eltenni láb alól. Méghozzá kora reggel!

A parízert és a vajat a zsemlével együtt alig negyedórája a húsáru boltból hoztam. A nyomok tehát a húsáru boltba vezetnek. Hirtelen elhatározással lerohantam a lakással szemben levő üzletbe, egyenesen az én kedves kartársnőmhöz. Mondom neki, hogy mi történt, az életemre törnek és kihívom a rendőrséget, mert ezt az ügyet ki kell vizsgálni. Azt mondja nekem erre a kedves kartársnő, hogy ezt a világért se tegyem, mert náluk minden áru friss: a parízer is, a vaj is meg a zsemle is. Csak a zacskó, amibe a zsemléket teszik, az büdös, doh- és penész szaga van, amiről ő nem tehet, mert így kapják a PIÉRT-től.

Mázsás kő esett le a szívemről: senki sem akar megmérgezni, hála istennek. Csak a PIÉRT raktára lehet dohos és penészes, vagy talán a zacskókat együtt tárolják a gezarollal, esetleg a csírázásnak indult Gül baba burgonyával és a rothadó zöldségfélékkel. És ettől bűzlik a zacskó, amibe a zsemléket kapom.

Így már egészen más! De azért a zacskót eltettem corpus delictinek...

Földes György

A MAJMOK, A VEREBEK ÉS A VÉN KÍGYÓ

– egy elképzelt La Fontaine-vers fordítása –

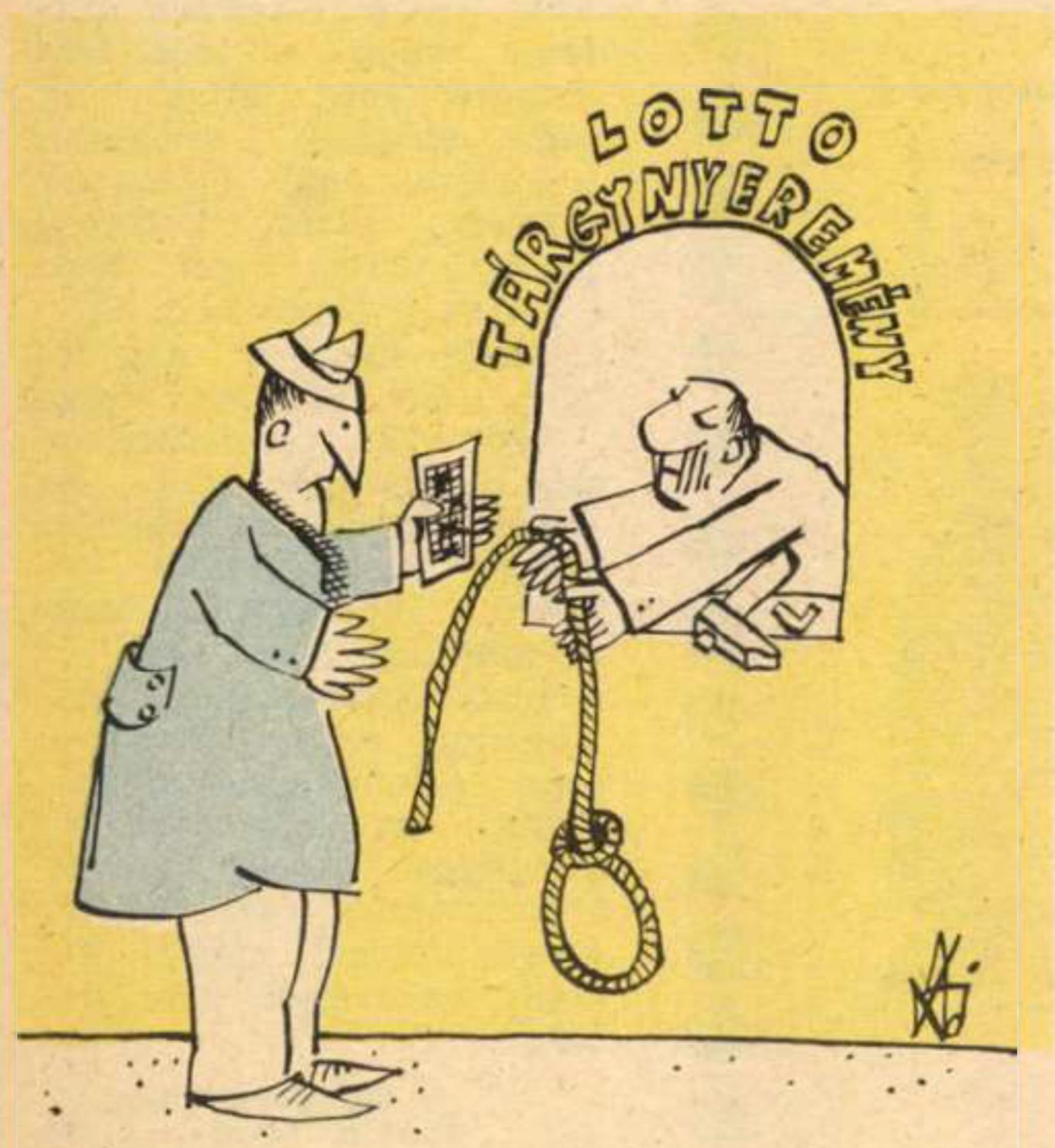
Kimondták a majmok egy szép napon,
részükről nem vívják tovább a háborút
a vén kígyóval, ki épp jámboran aludt,
mialatt tanácsot ült a sok derék majom,
megnyervén tervüknek néhány verebet,
a tisztáson együtt örvendezett
veréb s majom.
A zajra a vén kígyó is fölébredt,
s elégedetten nézte a küldöttséget
(egy veréb jött s vele két majom),
mely előadta, legyen vége végleg
a háborúságnak, s a majomnépet
ne érje többé semmi bántalom.
„Szép a javaslat, meg is fontolom –
felelte ő – ebéd után", s ebédnek
elfogyasztotta a teljes küldöttséget,
majd vígan tekerődzött egyet a napon.

Erről jut eszembe, valakik minap
a vén kígyót megint jámbornak vélték,
de inkább hallgatok, a majom s verébnép
még a fejemet veszi emiatt.

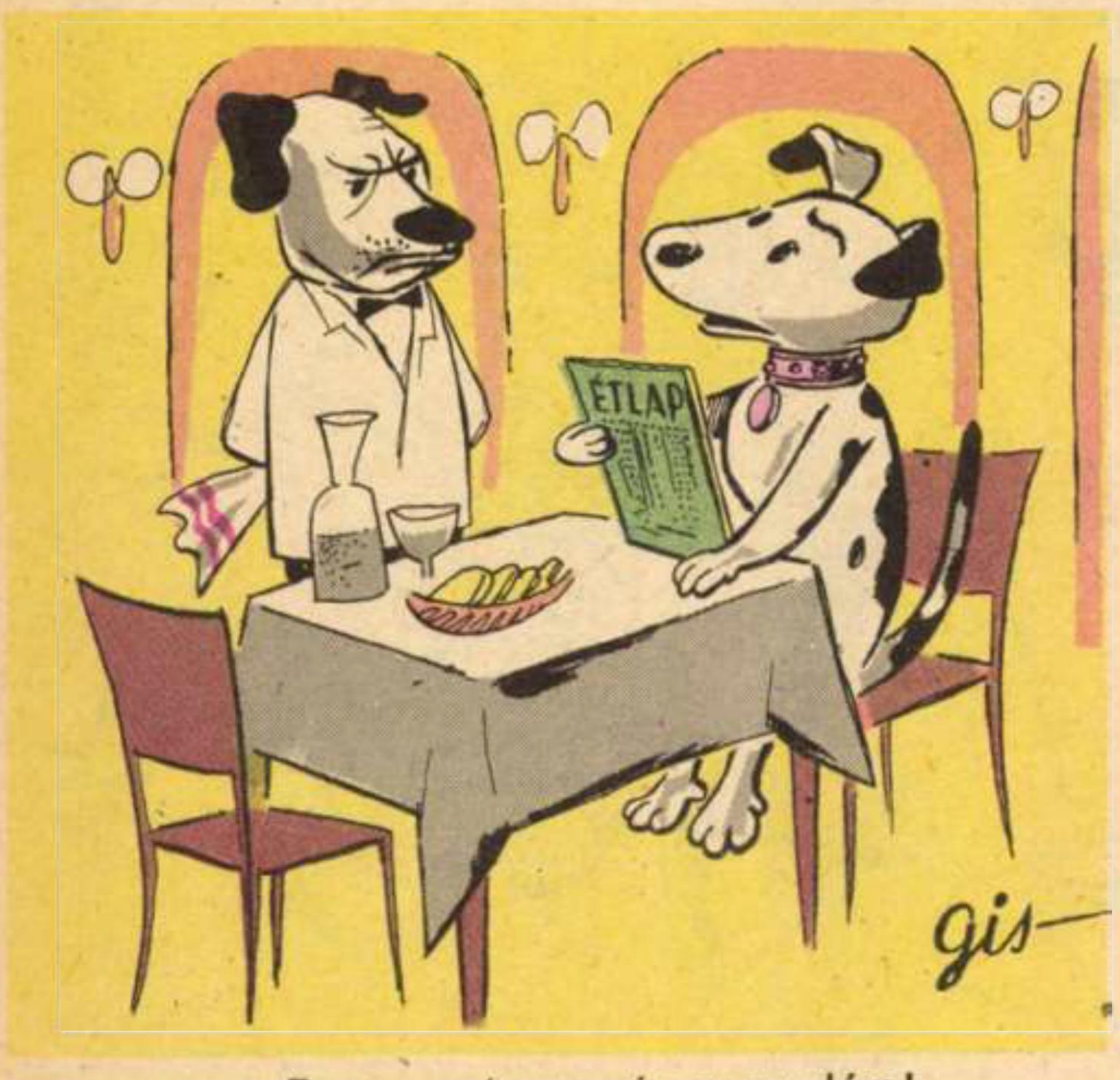
Simor András

VÍGASZDÍJ

ÚJ EBTÖRVÉNY KÉSZÜL

– Engem már magáz a gazdám!

barátság

Minden házban van egy legrosszabb gyerek, nálunk F. Peti tölti be ezt a tisztséget, melynek jelentőségét némileg csökkenti, hogy alig van itt néhány gyerek, azok között is több a lány, mint a fiú, ilyenformán nem nehéz nálunk a ház legrosszabb gyerekének lenni.

Pétert csecsemőkora óta, több mint tíz éve ismerem, de csak hírből és látásból, közelebbi kapcsolatba tavaly kerültünk, amikor egy délután becsöngetett.

— Kezicsókolom, itt lakik egy foxi?

— Nem — feleltem óvatosan —, itt egy macska lakik.

— Azt tudom. De van kutya is.

— Van, de nem foxi, hanem keverék.

— Mi az, hogy keverék?

— Meszalianszból származik. Mond ez neked valamit?

— Igen. Hogy hivják?

— Kormosnak. Miért érdekel téged a kutyánk?

— Levinném sétálni. A kutyának kell a séta. Az egészsége miatt.

— Ohó, ez nem olyan egyszerű. Neked nincs valami jó híred a környéken. Hallottam, tegnap is megpofoztad a folyosón a kis Kovács Katit a második emeletről.

— Az csak egy lány. A kutyát tessék egészen nyugodtan rám bízni, szeretem az állatokat, nekem már volt papagájom is, nyulam is.

— És mi lett velük?

— Elpusztultak.

— Kösz.

— De nem miattam! Én akkor üdülni voltam, amikor Lóri megfázott.

— És a nyúl?

— A nyúl öreg lett és meghalt. Kormosnak van póráza?

— Hogyne volna. Ide figyelj, teszünk egy próbát. Most leviszed, pontosan négy óra van, fél ötre gyertek vissza. Ha rendesen bánsz vele, ha megszeretitek egymást, akár minden nap sétáltathatod. Ha nem, soha többé. Rendben?

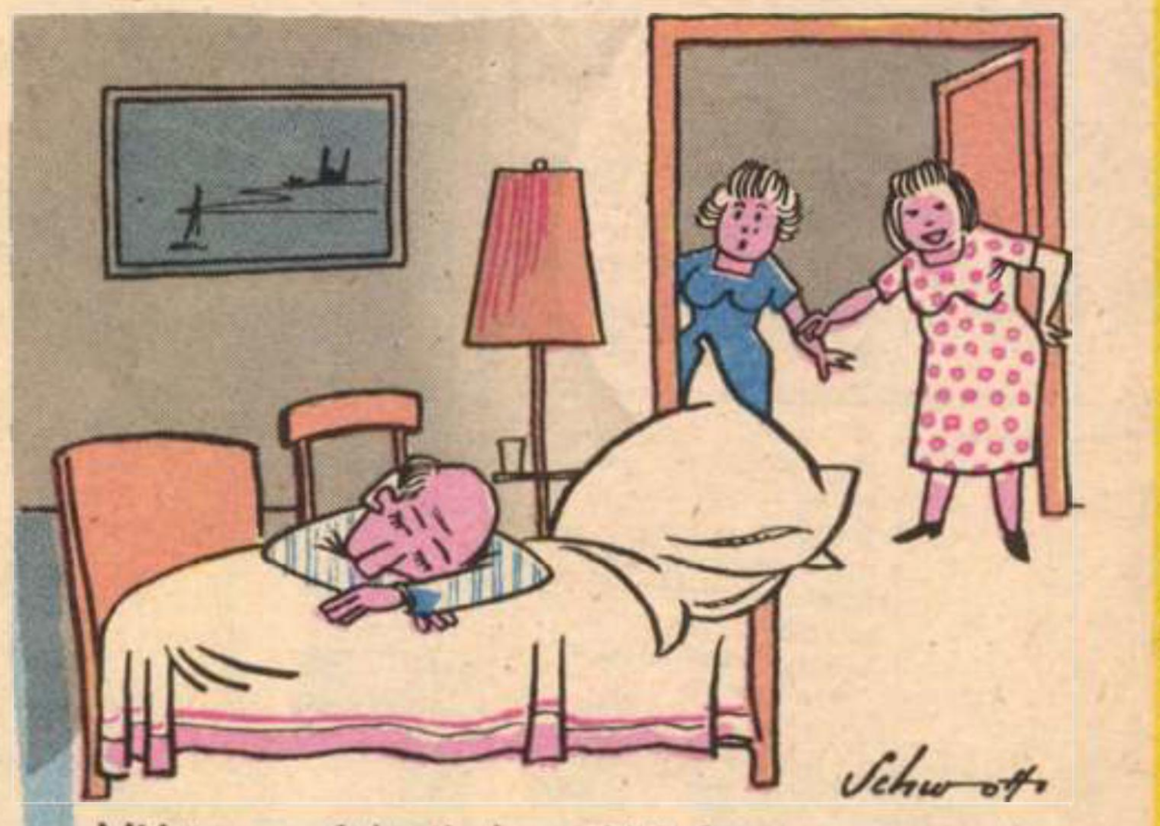
Kezet ráztunk, ahogy illik, kihoztam Kormost, felszerszámoztuk, kettesben távoztak.

Az első, a kísérleti séta óta kerek egy esztendő telt el. Peti minden nap sétáltatja Kormost, néha kétszer-háromszor is, ha rossz az idő, az előszobában játszik vele, cukrot hoz neki, a zsebpénzéből már fényképészhez is elvitte lefotografálni, de terve kudarcba fulladt, a mester nem vállalta, mert a kutya egy pillanatra sem maradt meg egy helyben.

Barátságuk reményteljes, eredményei máris mutatkoznak Péter modorában, magaviseletében. Amikor a kutyát sétáltatja, nem kötekedik, nem verekszik senkivel, sőt minden érdeklődő gyereknek felnőttnek türelmesen elmagyarázza, hogy Kormos egészen különleges kutya, meszalianszból származik, ez a fajta a legokosabb, a legszebb, a legbátrabb a világon.

Kürti András

A SZOKÁS HATALMA

– Miért nem fekszik le a férje?
– Már lefeküdt, ahogyan a hivatalban megszokta...

A BŰVÖLET HATÁRA

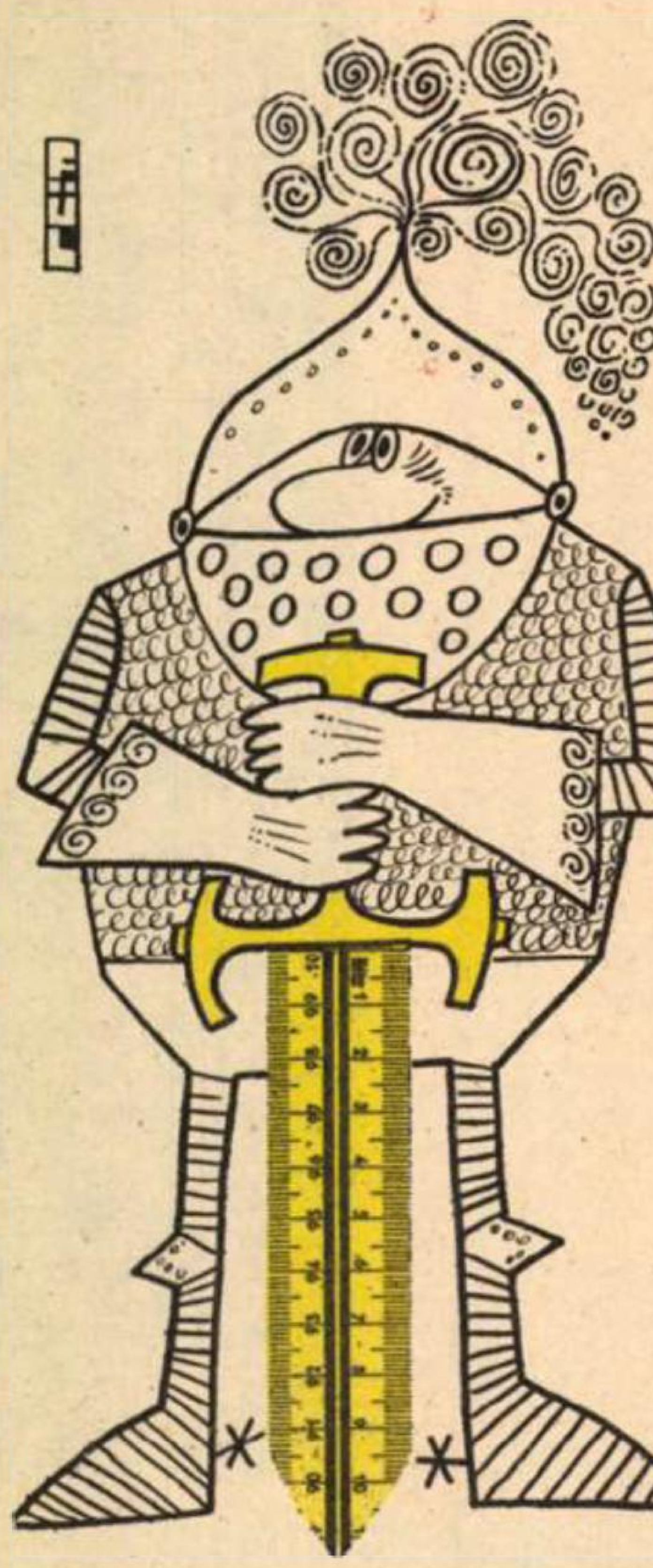
Ha ránézel, zenéje van a fénynek,
mosolya mélyén bíbor tüzek égnek,
ha hallgat is, beszél, miként a csend,
mely zengve cseng és oly sokat jelent.
A mozdulata, kecsessége ámít,
míg szeleteli nékem a szalámit.

— Van itt más is — szól —, jó meleg hasé! —
Ám tekintetem éles, mint sasé.
a rózsaszín fülek egy szóra várnak.
— Hát mondanék én valamit magának —
sóhajtom esdve. — Szeme biztató,
opálos kékség, ringó tiszta tó,
— Nos, mondja csak! — A foga gyöngykaláris
én nézem őt és lágyan súgom máris:

— Ó, látja, kedves, furcsa ám az élet!
Most becsomagolt két szalámivéget,
dobja ki azt! — Az ajkak megremegnek,
Meduzafő lesz a haragvó gyermek...
Mert határa is van a bűvöletnek.

Lovászy Márton

PRECÍZ HARCOS

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TAVALYI ING — IDEI PÉNZ

1967. december 6-án vásároltam a Luxus Áruházban egy 37-es, fehér NO-IRON inget. Első felvételkor kiderült, hogy a két különböző helyen is feltüntetett 37-es szám ellenére az ing 39-es méretű. *December 15-én* kifogásoltam ezt, a férfi divatcikk osztály vezetője közölte, hogy küldjem vissza, és ki fogják cserélni. Ennek megfelelően cselekedtem, rövid levélben kértem, hogy cseréljék ki valóban 37-es méretű, fehér, hasonló minőségű vagy nylon ingre.

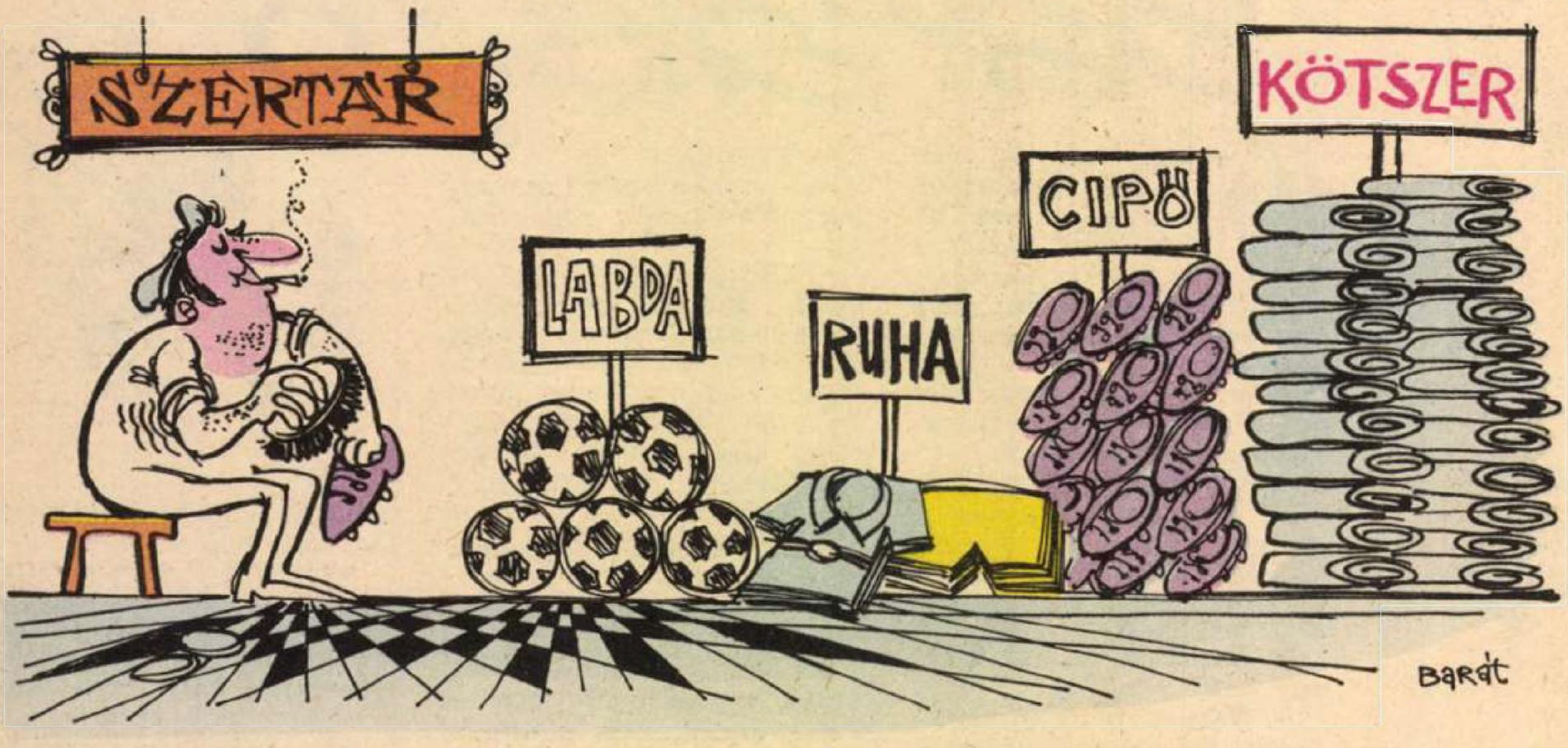

Az áruház nagyon udvarias levélben közölte, hogy *37-esnél kisebb méret nincs, ezért 37-est tud küldeni, vagy a vételárat visszatéríteni.* Mivel én már előzőleg világosan megírtam, hogy elfogadok bármely, fehér, könnyen mosható 37-es inget, nem értettem a problémát. Egyszerűség kedvéért azt írtam, hogy küldjék vissza a pénzt. Ez természetesen már januárban volt. Az áruház rendkívül udvarias hangú kísérőlevéllel elküldött 183 forintot, azaz az általam fizetettnél 52 forinttal kevesebbet, mondván, hogy ez az 1968-as ár. Nem értem, hogy miért tették ezt, hiszen tulajdonképpen *nem is vásároltam semmit, csak a 235 Ft-om hevert másfél hónapig az áruház pénztárában.*

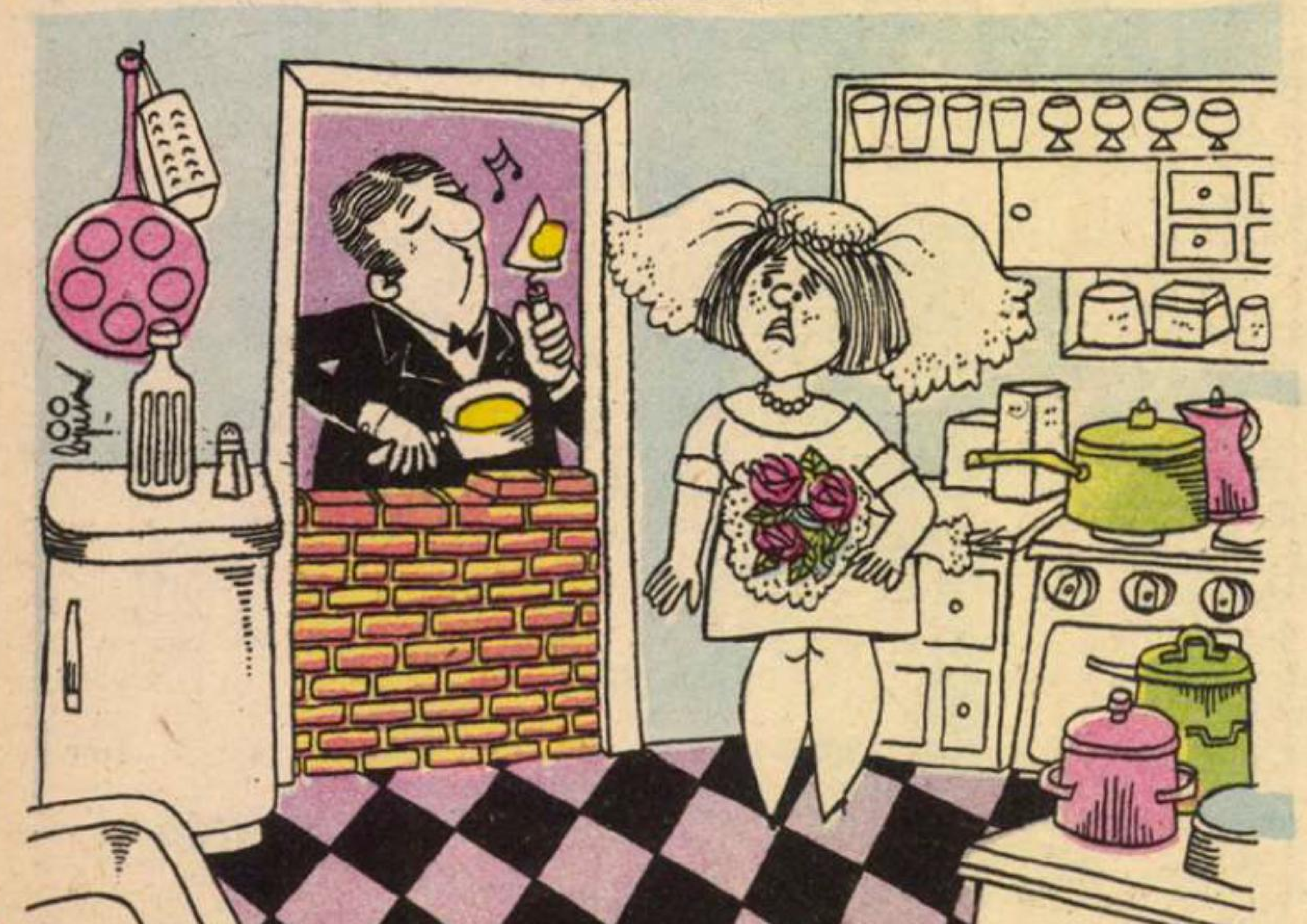
Wappel Kálmán
Sopron, Madách u. 30.

KÉSZÜLŐDÉS A TAVASZI LABDARÚGÓ IDÉNYRE

Barát József rajza

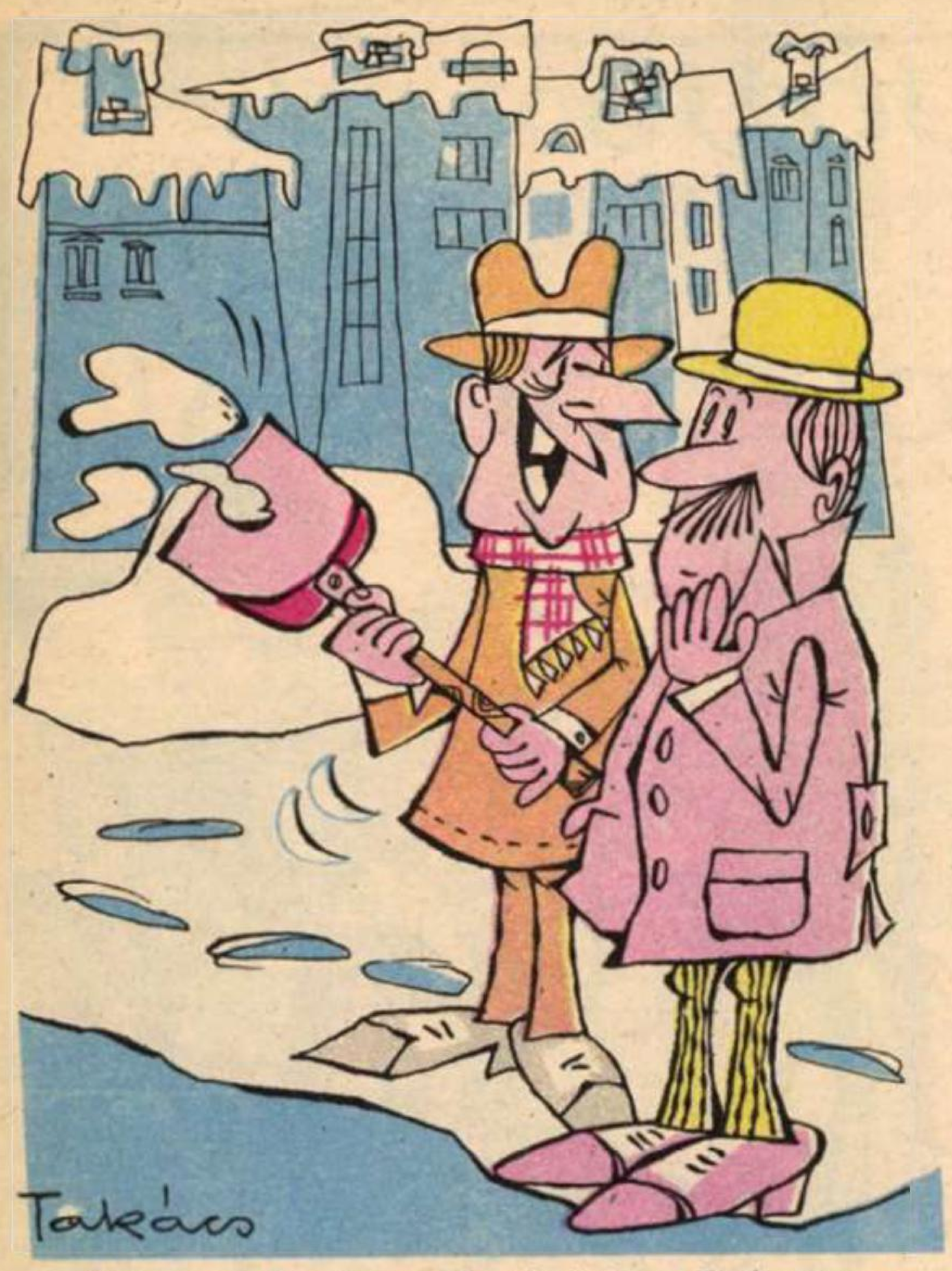
JÓL KEZDŐDIK!

ABSZOLÚT TÁNCDAL

CSEL

– Még egy kis havat lapátolok a Trabantomra hogy nagy kocsinak nézzék!

VIETNAMBAN

– Bocsánat, merre van a front?
– Nem látja, hogy merre állunk?

(A párizsi „International Herald Tribune"-ból)

BÜSZKESÉG

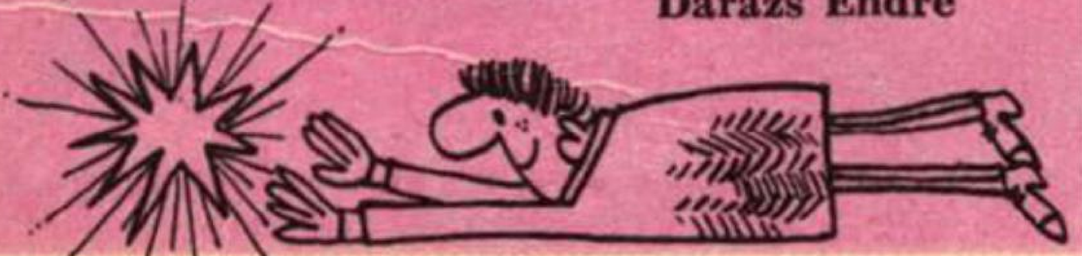
– Három hete fűzöm a kicsikét...

IDŐNEK MÚLÁSA

Nem is oly rég hogy lehoztam volna
Tenéked a legszebb csillagot,
De te szendén tiltakoztál, hogy: „Ne,
Ragyogjon csak, hol van. Hagyd csak ott!"

Ma már inkább az a kérdés köztünk,
Hogy ki hozzon fel húsz parizert
Vacsorára, merthogy lift megint nincs
S én bús vagyok, te meg oly levert.

Darázs Endre

A KIBIC

Midőn az Eurystheus király szolgálatára kárhoztatott Heraklész megkezdte a reá bízott feladatok teljesítését, hőstetteire felfigyelt az egész argoszi sajtó. Tollasz Henrik, a délután megjelenő „Praktikusz Újság" főmunkatársa, mint kiküldött tudósító, ott volt Heraklész minden feladatánál, s frissiben tudósított az újabb eredményekről.

Heraklész már az első cikk után bosszúsan tette le az újságot, nagyon nem tetszett neki Tollasz cikke, mert róla alig esett szó, az újságíró szinte kizárólag a legyőzött Antheusszal foglalkozott. Így írt az esetről:

„... a hírhedt Antheuszra rá sem lehetett ismerni. Minduntalan a földre ült Heraklész elől, ijedten pislogott maga körül és a mamáját szólítgatta. Inkább mulatságos volt, nevetséges, a félelmes hírű Antheusz csak megszeppent kisfiú volt ezen a napon!"

Heraklész bosszúsan tette le az újságot, ám a következő alkalommal már dühösen vágta a földhöz Tollasz tudósítását. Tollasz ugyanis így írt az újabb hőstettről:

„... még rá sem gyújtottam a második cigarettára, midőn Heraklész már jött is vissza az alvilág kapujából, hóna alatt hozta a szörnyű kutyát, az alvilág házőrzőjét, a háromfejű Cerberuszt. Mosolyognom kellett a látványon: a gyáván megszelídült Cerberusz két fejével nyaldosni próbálta legyőzőjének kezét, harmadik fejével szomorúan szűkölt, farkát alázatosan csóválta. Ez volt hát a fenevad, ez a nagyra nőtt öleb, ez a háromfejű pincsi. Kockacukrot kerestem a zsebemben, hogy odadobjam neki, de Heraklész rákiáltott: pfuj!..."

A nemeai oroszlán legyőzése után Tollasz így írt:

„Egy nimbusz alkonya! Találkozásunk egy cicával!"

Augiász istállójának kitakarításáról pedig így nyilatkozott:

„Három ügyes takarítóasszony fél nap alatt megeszi az egész munkát! A piszkos Augiász nem is volt olyan piszkos!"

Heraklésznek ez után a cikk után elfogyott a türelme, ordítva ugrott fel karosszékéből és így kiáltott:

— Ezt az idióta újságírót megölöm! Hiszen az emberek mosolyognak rajtam, mióta olvassák ennek a Tollasznak a beszámolóit! Hát kiket győztem én le, nyulakat, egereket?! Ezt a Tollaszt kinyírom, ez lesz a tizenharmadik hőstettem!

Ez volt Heraklész egyetlen harca, melyben nem győzött. A király ugyanis nagyon elégedett volt Tollasz cikkeivel, mely nem glorifikálta amúgyis népszerű szolgáját, Heraklészt.

Így tanulta meg a hős, Zeusz gyermeke, hogy a sajtó a legnehezebb ellenfél.

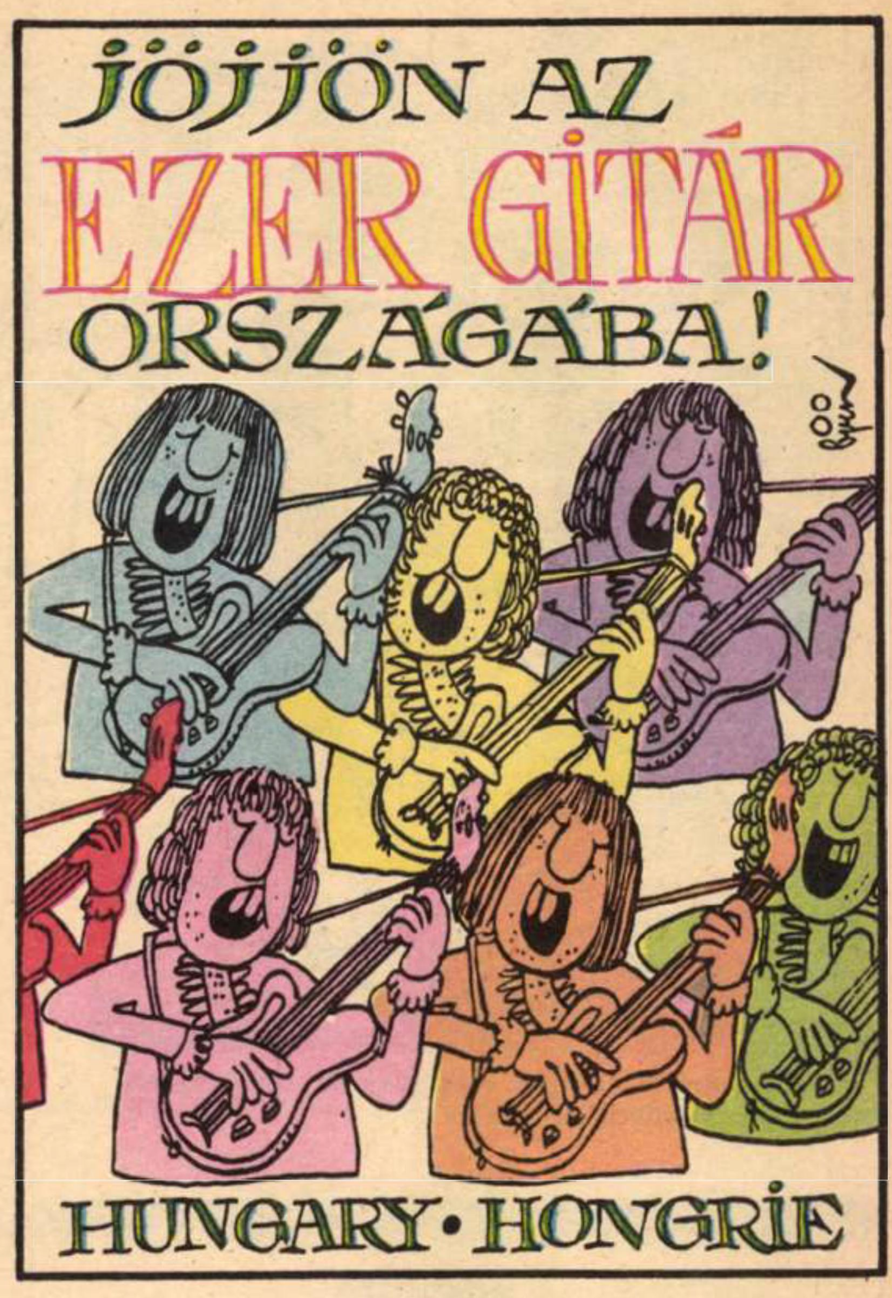
Somogyi Pál

BETÖRŐK A REVÜ-SZÍNHÁZBAN

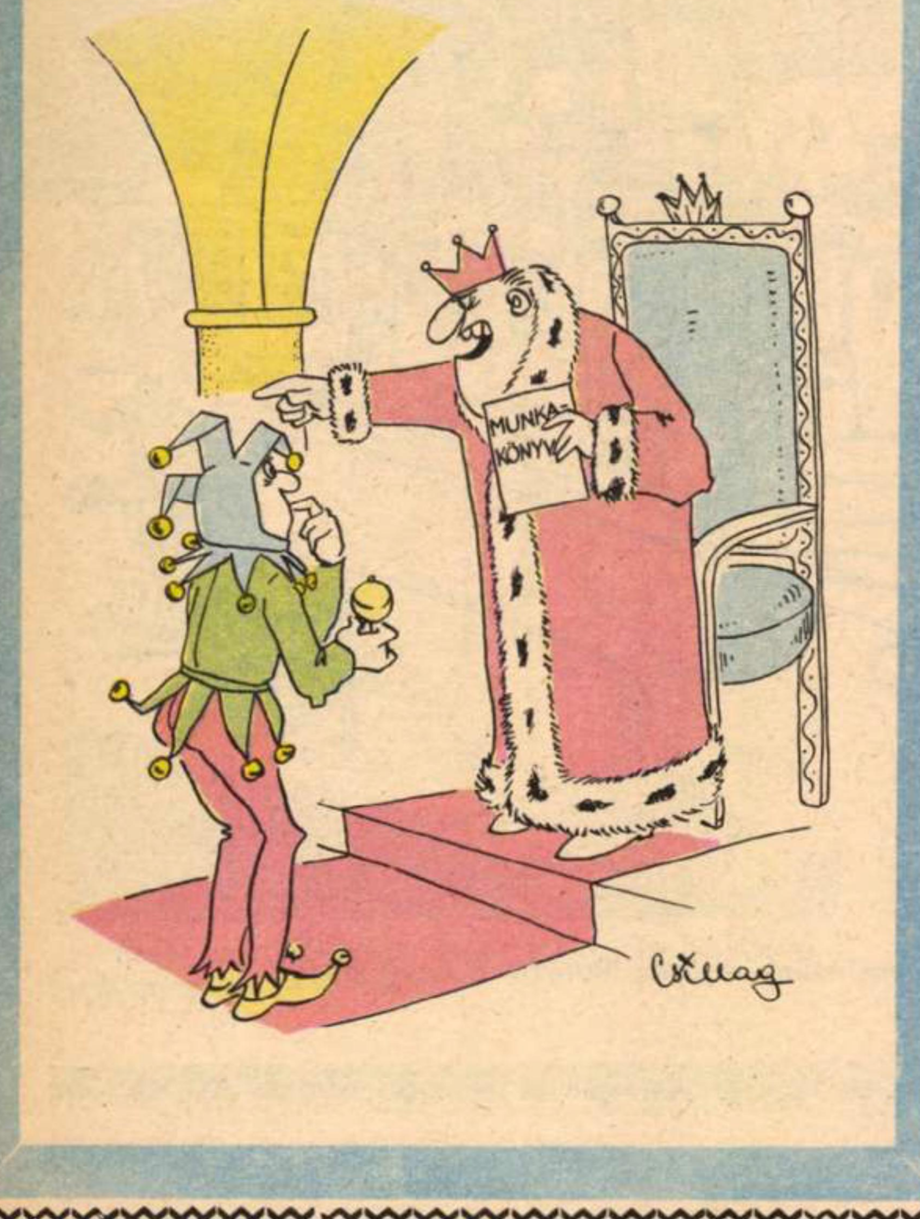
– Nekem azt mondták, hogy kincs van a torkában!

SZAPORODNAK A BEAT-EGYÜTTESEK

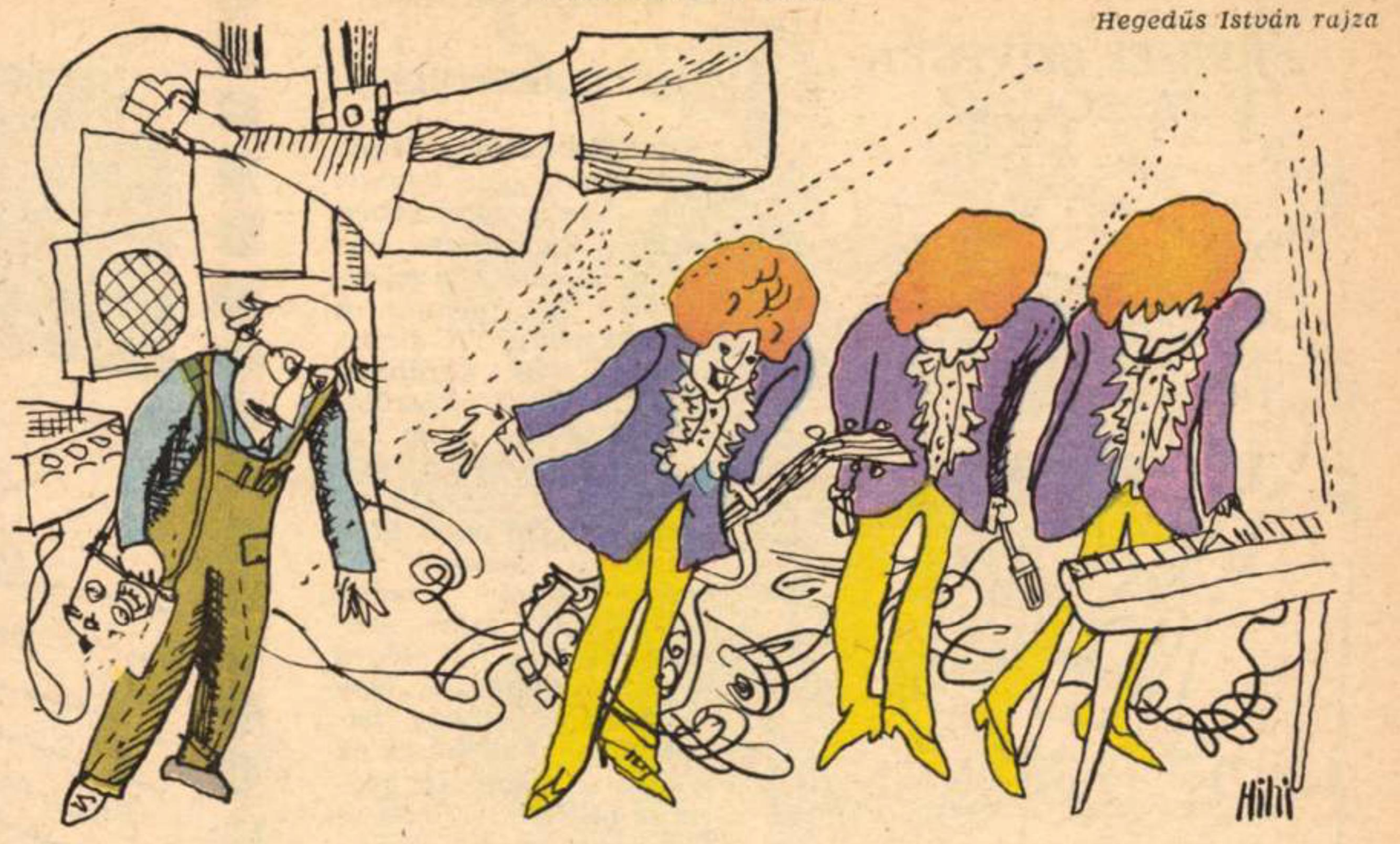
Idegenforgalmi plakátterv

NEM BÍRJA A KRITIKÁT

MEGOSZTOTT SIKER

Hegedűs István rajza

– Ő az elektrotechnikusunk!...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZAKÉRTÉS MAGYAR MÓDRA

Szomorújáték 4 felvonásban

I. felvonás

Idő: 1967 szeptember.

Szín: Zákány község, Somogy megye.

Cselekmény: A helyi téglagyár részére kisajátítanak egy nagyobb földdarabot, benne Takács Imre nagykanizsai lakos 420 ölnyi telkét is. A Somogy-Zala megyei Tégla- és Cserépipari Vállalat (továbbiakban Téglaipari Vállalat) kiküldöttje közli a földtulajdonosokkal: illő kártalanítást kapnak, amelynek összegét egy e célra felkért hivatalos szakértő bizottság állapítja majd meg.

II. felvonás

Idő: 1967 december.

Szín: Kaposvár, a Téglaipari Vállalat központja.

Cselekmény: Takács Imre illő tisztelettel érdeklődik, mikor kaphatja meg a pénzt. Megnyugtatják: a Csurgói Járási Tanács által megbízott szakértő bizottság munkája objektív okokból kissé elhúzódott, de a „szakértés" már megtörtént, semmi akadálya, hogy december hó folyamán a pénzt kifizessék.

III. felvonás

Idő: 1968 január.

Szín: Ludas Matyi szerkesztősége.

Cselekmény: Takács Imre miután a pénzt még mindig nem kapta meg, hozzánk fordul panasszal. Sürgős választ kérünk Kaposvárról. Válasz jő, s pihegve szól: szakértő bizottság feje időközben megbetegedett (s persze, jó magyar szokás szerint, munkáját ez idő alatt helyette senki el nem végezte), de most már hamarosan minden rendben lesz: januárban fizetnek!

IV. felvonás

Idő: 1968 február.

Szín: Nagykanizsa

Cselekmény: Takács Imre minden nap várja Pénzespostást.

Pénzespostás — nem jön.

Utójáték

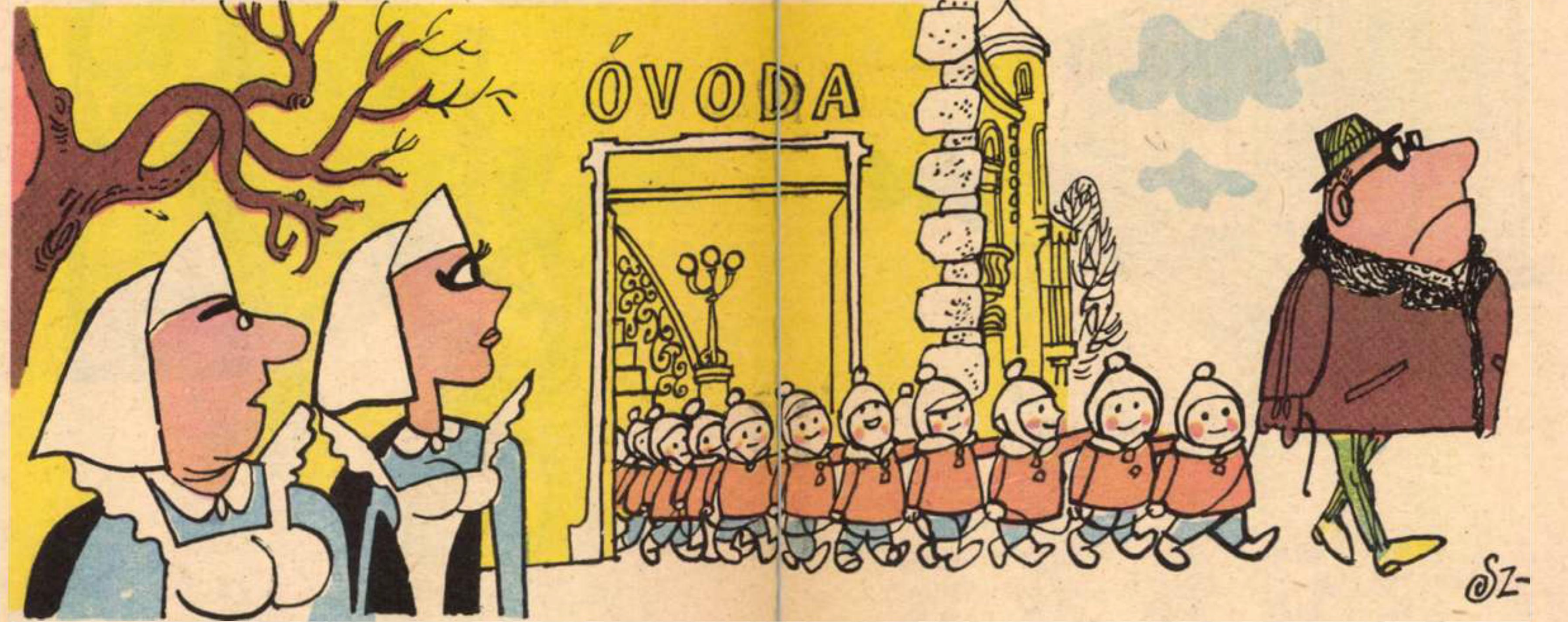
Szín: ismét Zákány.

Cselekmény: A téglagyár vígan bányássza az agyagot Takács Imre kisajátított, de még ki nem fizetett telkéről.

(r)

AKI EGYSZER VEZETÉSRE TERMETT

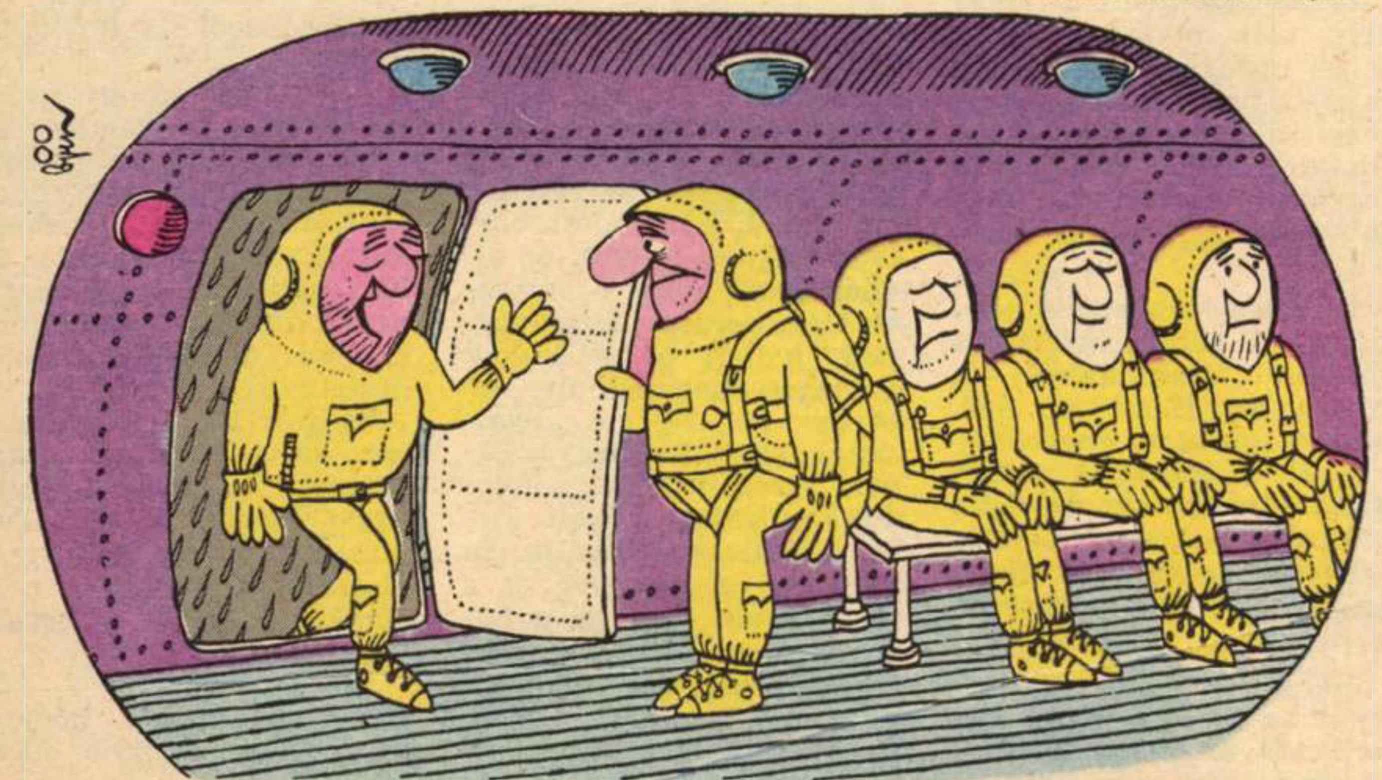
Szűr-Szabó József rajza

– Vállalatvezető volt.

ESŐS IDŐ

Balázs-Piri Balázs rajza

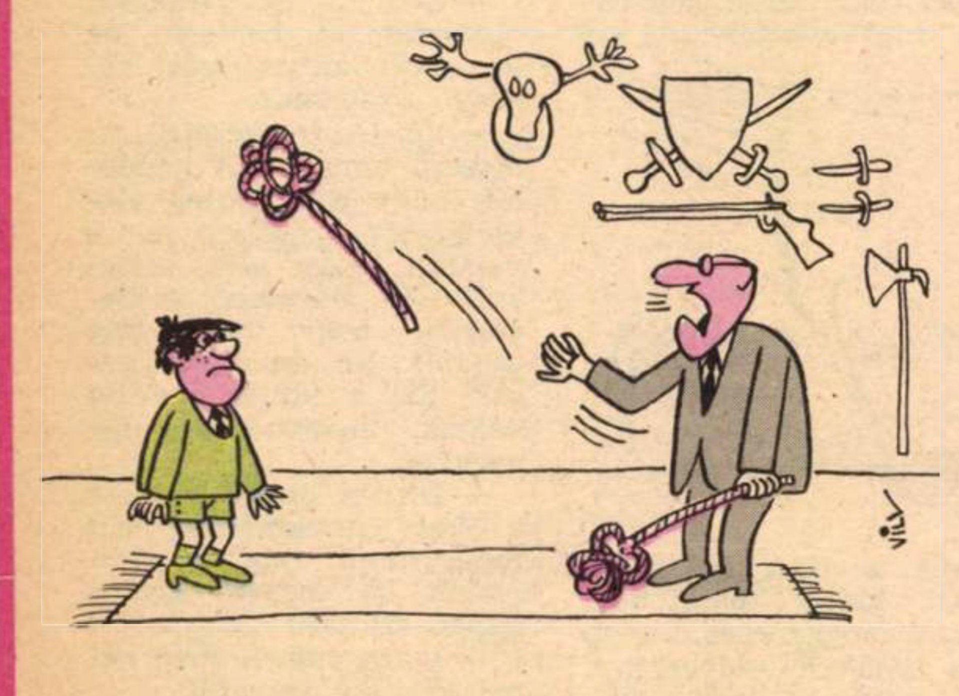

– Bocsánat, visszajöttem, itt felejtettem az ernyőmet!...

TAVASZVÁRÁS

LOVAGIAS ATYA

– Védd magad!

Kedves Ludas!

Előrebocsátom azt, hogy nem vagyok az a budapesti, aki beszél és még soha nem írtam eddig semmiféle sajtóorgánumnak. Hogy ezt a szokásomat feladtam, annak oka a Népszabadság február 11-i számában megjelent nyilatkozat. Ez Aradszky Lászlóval a népszerű táncdalénekessel foglalkozik, aki a cikk szerint kis Fiattal közlekedik, és érkezésekor kisebbfajta csődület támad. Valójában nem is a közlekedési eszköz ragadta meg figyelmemet, hanem a következő mondat: *„Nem vitás:* úgy tűnik, mintha a táncdalénekes hírneve kevésbé megérdemelt lenne, mint mondjuk egy tudósé, vagy Albert Flóriáné".

Meg kell vallanom őszintén, hogy zavarban vagyok. Ha arra a kérdésre kellene felelnem, hogy érzem-e a társadalom megbecsülését, régebben nem tudtam olyan határozottsággal felelni mint ma, mikor Pintér István kollégájának cikkét olvastam. Soha nem reméltem, hogy olyan nagyságokkal állítanak majd egy sorba, mint Albert Flórián. Ha ezt korábban tudom, egy pillanatig sem vonakodnék a leghatározottabban kijelenteni: igen, érzem a társadalom megbecsülését, jóllehet nem tudok kapásból bal oldalról a jobbsarokba lőni. Sőt, nem is remélem, hogy valaha ilyen teljesítményre képes leszek.

A tudósok gyakran nélkülözik az elismerést életükben. Kartársaim és magam, úgy látszik, e tekintetben szerencsésebbek vagyunk. Az Aradszkyról szóló cikk nekünk megadta.

A sportolókkal való összehasonlítás napjainkban nem egyértelműen hízelgő, különösen, ha a téli olimpián való részvételünkre gondolunk. Azon gondolkozom, hogy átképzem magam valamelyik téli sportra. Néhány utolsó helyet én is megszerezhetnék csapatunknak. Ez azzal az előnnyel járna, hogy gyakrabban juthatnék külföldre, többet találkozhatnék kinti kollégáimmal. Erre ugyanis a sportban ma még mindig összehasonlíthatatlanul nagyobb lehetőségek nyílnak, mint a tudományban.

Egy kissé aggaszt, hogy a kérdéses cikk az akadémikusokban, professzorokban és minden egyéb rendű és rangú tudományos dolgozóban elbizakodottságot kelt. Mi lenne akkor, ha a kutatók olyan elismerésre tartanának számot, mint amit sikeres beadás, vagy az első ügyetlen csók vált ki? Nem is szólva a megérkezésükkor támadó kisebbfajta csődületről. Annak reményében, hogy mégsem bízzuk el magunkat nagyon.

Isten veled édes Piroskám, illetve szívélyes üdvözlettel:

Elődi Pál,
a biológiai tudományok doktora,
MTA Biokémiai Intézete

Az üzemi pszichológustól megkérdezik, hogyan lehet bekerülni a vállalatukhoz?

— Csak a tesztemen keresztül! — hangzik a válasz.

V. I.,
Szeged

Sajtos ropogóst vettem a minap. Az íze roppant finom volt, a címkéje viszont roppant mulatságos. Ez állott rajta: „2 kg Mecseki Sajtos Ropogós. Gyártja: Pécs és Vidéke Általános Fogyasztási és Értékesítő Szövetkezet Ostyasütő Üzeme. Súlya: 100 gr."

Ha jól tudom, 100 gramm az csak tíz deka, s nem két kiló. Még Pécsett sem!

O. L.,
Budapest

A 4-es buszon történt. Mellettem fiatal mama állt 4—5 év körüli gyermekével.

— A Tomi nem hagyott enni az óvodában — nyafogott a kislány.

— Miért nem rúgtad jól bokán? — korholta nem éppen makarenkói elvek alapján édesanyja.

— De akkor megszid az óvó néni — ellenkezett ártatlanul a gyermek.

A mama előbb figyelmeztetett egy bácsit — aki az ajtó felé igyekezett —, hogy „ugyan ne másszon már a hátára", csak aztán felelt:

— Azzal te ne törődj! Csak téged hagyjanak enni!

Kezdtem félni ettől az agresszív hangtól és modortól. Nem ok nélkül. Az asszonyka, megelégelve a gyermeki tere-ferét, lecsapott rám:

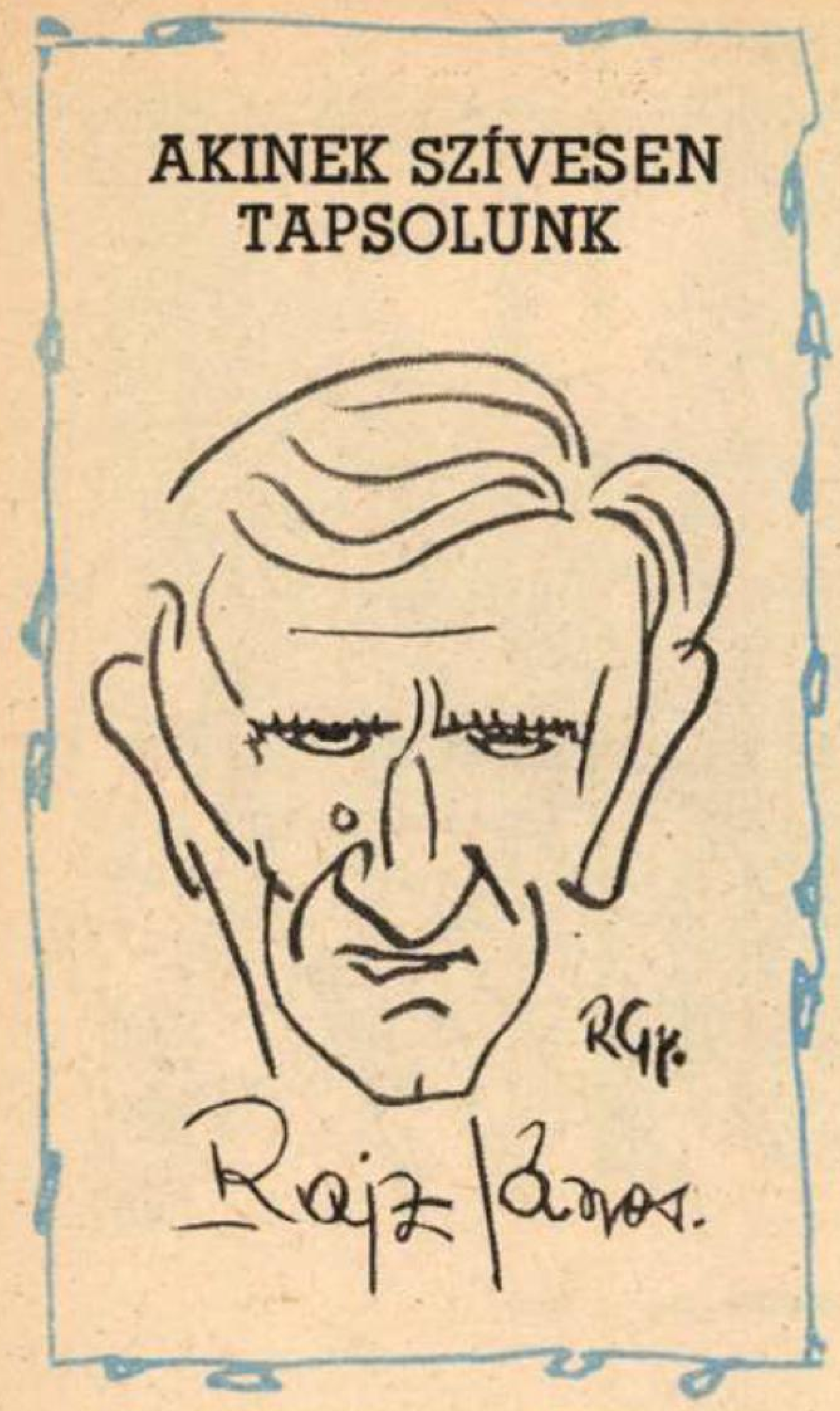
— Mondja, maga terhes?

Villámcsapásként ért a kérdés. Meglepett ez a durva indiszkréció. Dehogyis mertem megmondani, hogy igen, s azért nem álltam fel átadni a helyemet egy óvódás gyermeknek —, akinek már illene tudnia bokán rúgni egy csoporttársát. Elvörösödtem, és egy halk „nem"-et kinyögve átadtam a helyem. A nagyhangú mama elégedetten elhelyezkedett az ülésen, és ölébe vette csemetéjét.

A harmadik megállónál leszálltam. Sürgősen levegőre volt szükségem...

S. K.-né,
Budapest

AKINEK SZÍVESEN TAPSOLUNK

LE A BUROKRÁCIÁVAL!

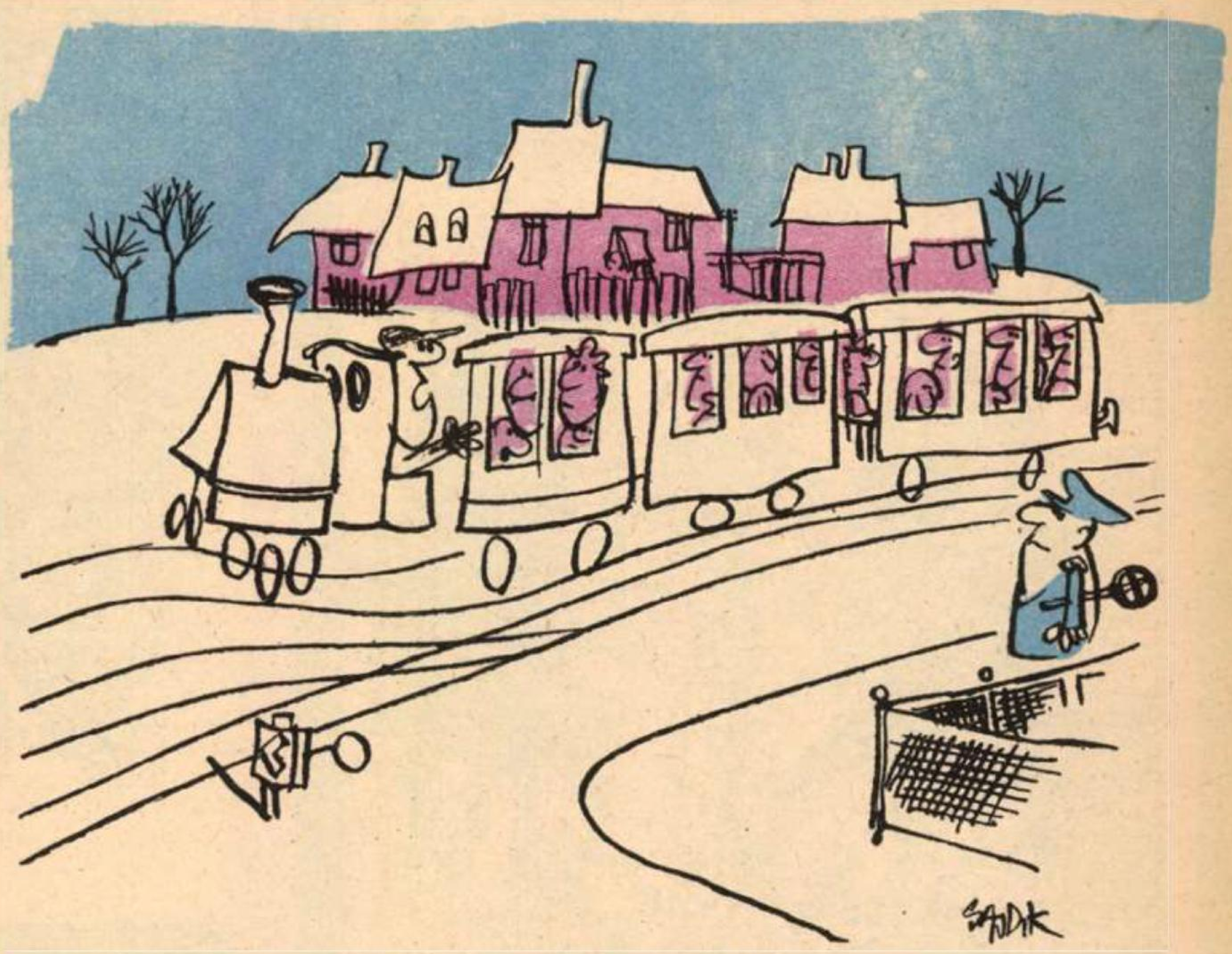
HALLÓ! KÉSZÜLÉK!

Hallókészülékre lenne szükségem, s ez ügyben még tavaly októberben jártam Budapesten, az SZTK-nál, miután az érte járó 260 forintot a veszprémi SZTK-alközpontnál már korábban befizettem. A készüléket az elmúlt négy hónap alatt, többszöri kérésem ellenére, nem sikerült megkapnom. Idős, nyugdíjas asszony vagyok, nem tudok ügyemben Pestre szaladgálni, így hát téged kérlek, Ludaskám, légy közbenjáróm, hogy panaszomat hallókészülék nélkül is meghallja végre az SZTK!

özv. Bugár Lajosné
Ajka III., Jókai u. 90.

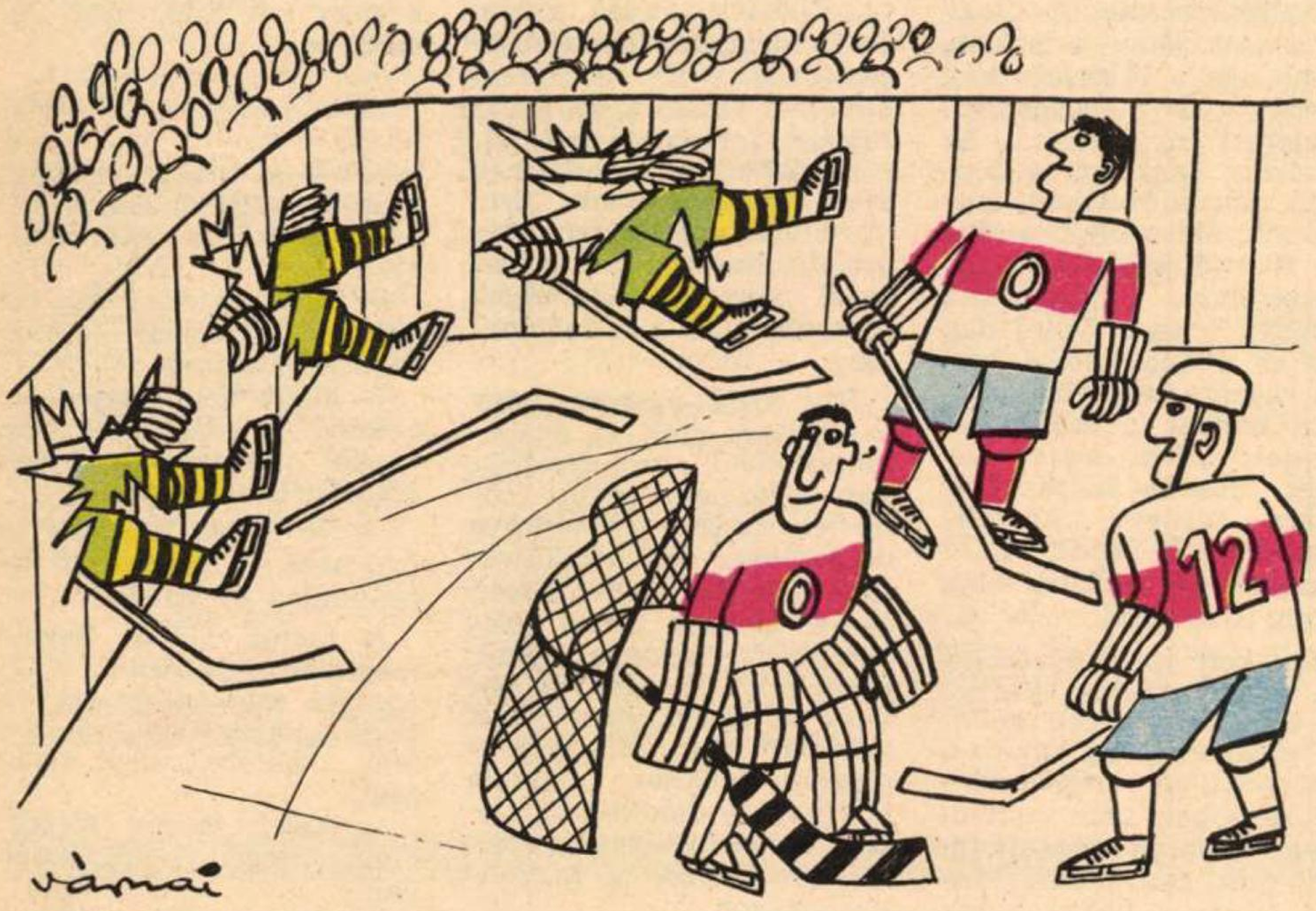
MUNKÁSVONAT

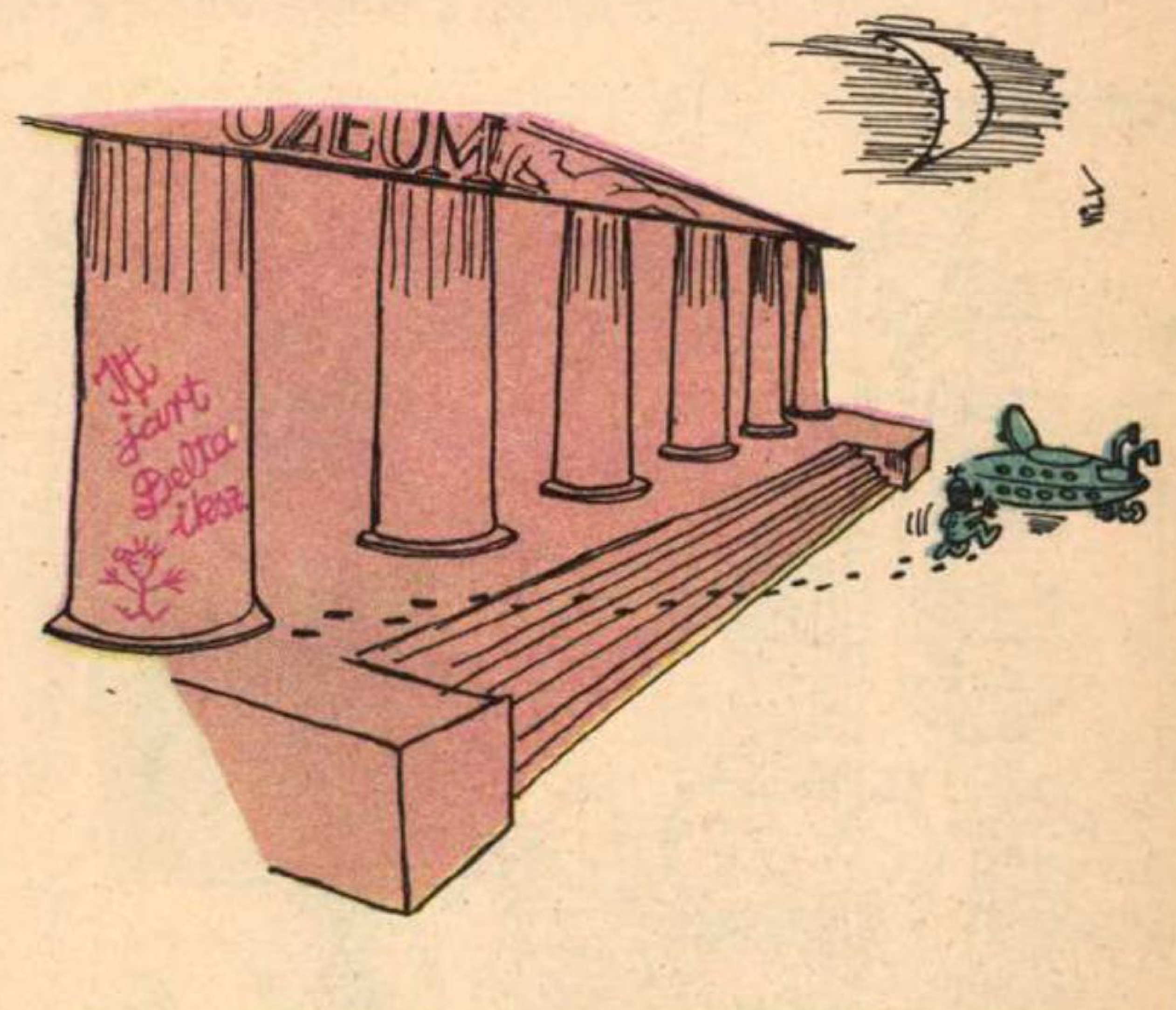
– Nem mehetünk tovább, hiányzik a Lajos bácsi!

BETONVÉDELEM

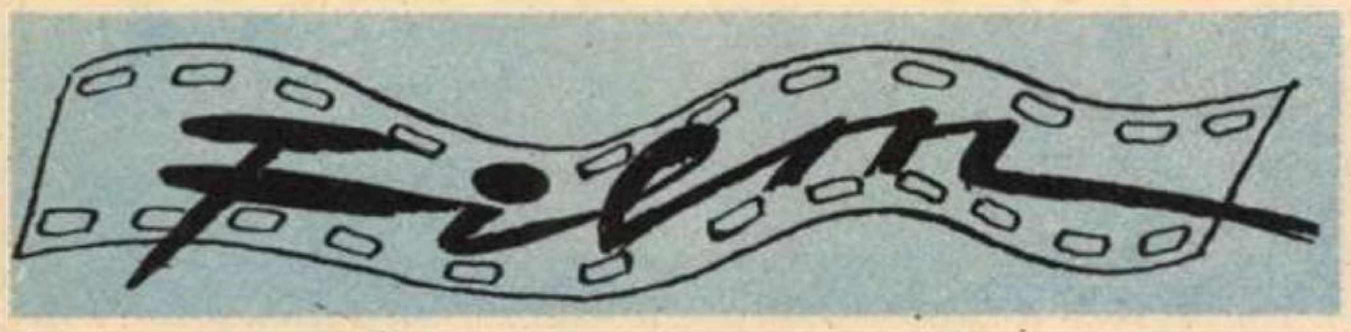
Várnai György rajza

JELADÁS A FÖLDIEKNEK

Film

— Jó napot. Hoztam egy forgatókönyvet. Tessék.

— Miről szól?

— Tulajdonképpen semmiről. Ezt a semmit igyekeztem megírni. Gondolati magja, hogy milyen következményei lehetnek egy véletlen találkozásnak.

— Kik találkoznak?

— Egy fiú és egy lány.

— Ahá! Szóval szerelem.

— Dehogy! Ezek nem szeretik egymást.

— És milyen következményei lesznek a találkozásnak?

— Semmilyenek. Éppen ez az érdekes és újszerű a filmben! Mindenki azt hiszi, hogy történni fog valami. De itt az égvilágon semmi sem történik. Ez meglepi, izgatja a nézőt. Várja, hogy na talán most. De hiába várja...

— Valóban újszerű. És a címe?

— A cím már nem újszerű. Én is arra törekedtem, mint mások, hogy a cím ne mondjon semmit. Hegy, völgy már volt. Gondoltam arra, hogy legyen a cím: „Talaj". De ez sokat sejtetne. Még felkeltené az érdeklődést. Ideiglenes cím lehetne „Malter". Vagy esetleg „Semmi". Ez a tartalmat is kifejezné. Gondoltam arra is, hogy legyen a cím: „Szürke".

— Mégis, mi történne a filmben?

— Megkezdődne és később befejeződne.

— Értem. És közben?

— Semmi. Ez nagyon hatásos lenne. A kritikusok se ismernék ki magukat. Már látom a kritikákat. Például: „Nehéz dolog erről a filmről véleményt nyilvánítani". „Még a mesterkélt megoldás is hiányzik belőle". Avagy: „A filmnek mégis van tanulsága".

— Milyen tanulsága?

— Azt majd a kritikusok fogják kitalálni. Persze nagyon fontos, hogy a filmet végig kásás homályban fényképezzék. A közönség is és a kritikusok is azt hiszik majd, hogy rossz fényképezés miatt nem látták a cselekményt, ami pedig, mint mondtam, egyáltalán nincs.

— És mi lesz a fiúval meg a lánnyal?

— Semmi. Se tragikus befejezés, se hepiend. Ez az igazi atmoszférát teremtő realizmus.

— Jó, jó, én szeretem az újszerű témákat. A gondolat, hogy a közönség elejétől azon izguljon: kap-e valamit, vagy sem, érdekes! És meglepő, fejbecsapós, hogy nem kap semmit. No de a kritikusok! Ezt a filmet úgy levágják, hogy csak úgy nyekken.

— Hiszen éppen ez lesz a siker! A közönség azt fogja hinni, hogy a film remek, ha ennyire egyöntetűen szidják!

— Igaza van. A jövő héten kezdjük forgatni!

Palásti László

ÁRT-E A TELEVÍZIÓ NÉRÓNAK?

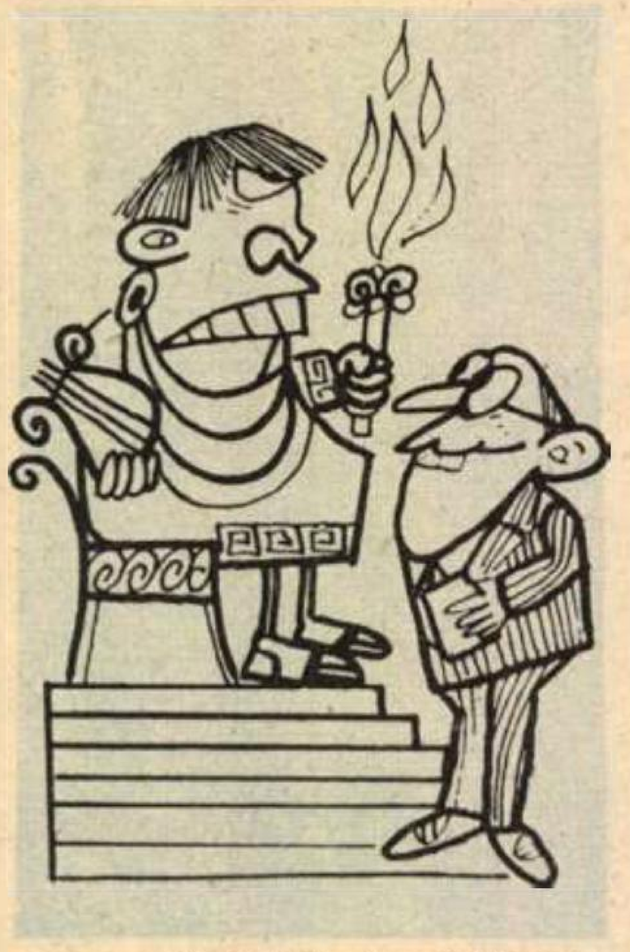
(RIPORT EGY ÓKORI NAPILAPBÓL)

Napjaink egyik legaktuálisabb kérdésével kerestük fel Nérót, a jónevű római császárt, a jeles gyújtogatót, a kiváló előadóművészt. Hírül vettük ugyanis, hogy a cirkuszi játékok, a kocsiversenyek, a császári előadó-estek iránt alaposan csökkent az érdeklődés az utóbbi időben.

— A hír igaz — fogadott bennünket Néró császár, kényelmes, római ízléssel berendezett otthonában. — Bizony a cirkusz nézőtere erősen foghíjas, a kocsiversenyeket félig üres tribünök előtt tartják. Kik járnak ma még ezekre a helyekre? Néhány régi hűséges bérletes, néhány fiatal, akit még izgat a kiomló vér látványa, a gladiátorok halálordítása, egy-két lézengő vidéki, aki még soha nem látott kocsiversenyt és valamivel agyon akarja ütni az időt a vontindulásig.

Rágyújtottunk. Én egy cigarettára, Néró egy erkélyre, majd így folytatta.

— Szervezőink szorgalmasan látogatják a lakosságot, de mindenütt azzal utasítják el őket, hogy majd megnézzük a cirkusz műsorát a televízióban, kényelmesen, tógában, saruban, két viadal között feketét főzve. Szervezőink hiába bizonygatják, hogy milyen lenyügöző közelről az élő testbe mártott vas, a legyőzött gladiátor könyörgése az életéért, és milyen más a színhelyen megszemlélni az embervérre szomjazó oroszlánt, — az emberek csak legyintenek és nem jönnek.

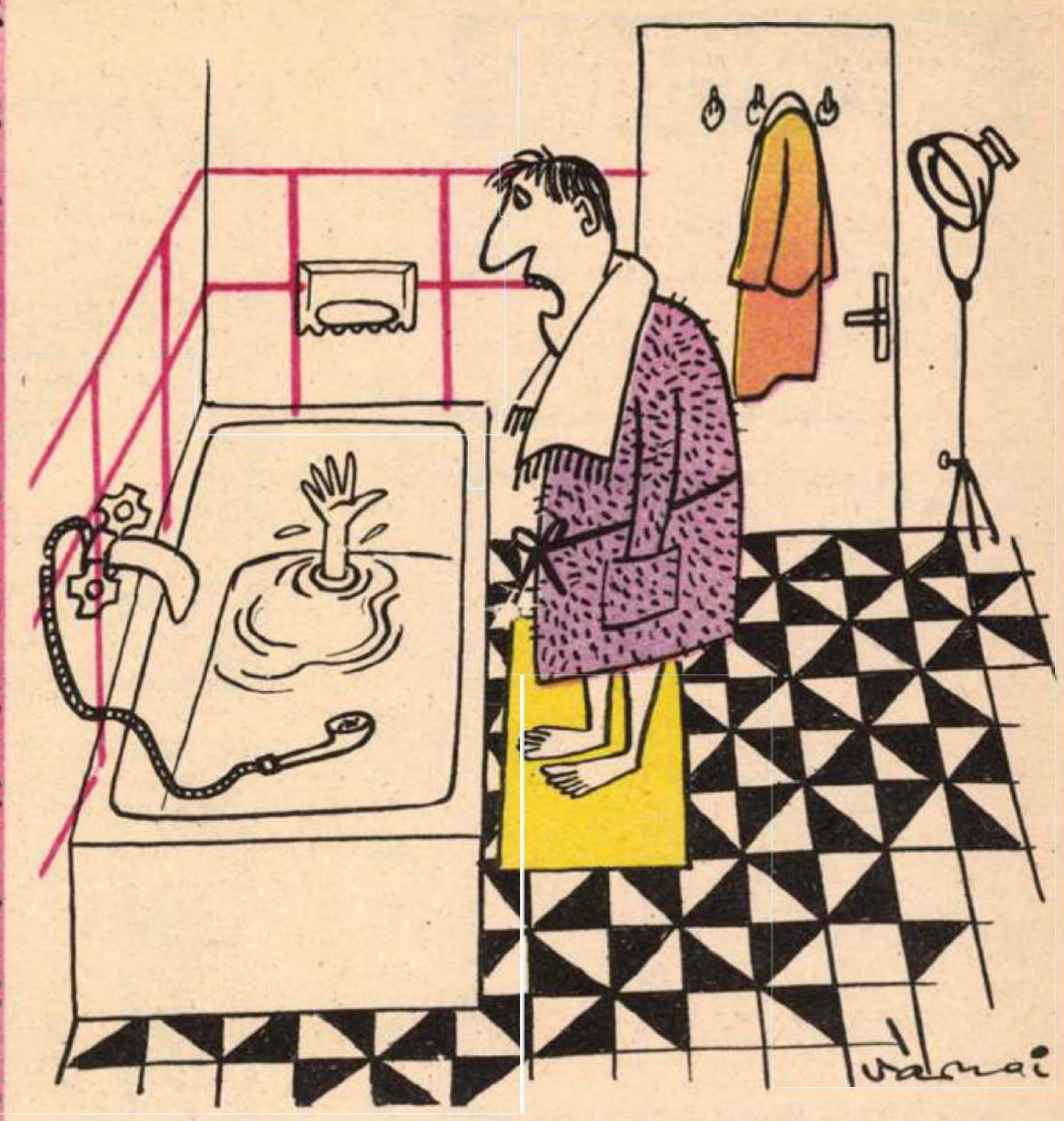
— Oda jutottunk — sóhajt Néró, egy nagy adag nektárt töltve magának a poharába —, hogy a saját színházamban üres széksorok előtt vagyok kénytelen énekelni. Lesül a bőr a képemről! Az ókor legnagyobb birodalmának a császára önálló sanzon- és kupléestet tart és még ingyenközönséggel sem tudom megtölteni a nézőteret. Évekkel ezelőtt még szinte lehetetlen volt helyet kapni a színházamban és napi négy előadás sem volt elegendő. Ma — ha ez így megy tovább —, új műsorom ellenére is bizonytalan a vasárnap délutáni előadás!

A kép szomorú, kedves olvasóim, de tanulságos is. Bizony, ma már nem lehet egyszerű viadalokkal, kocsiversenyekkel elcsalni az embereket otthonaikból. Színvonalas, haladó szellemű gladiátor-játékokat várunk, a kocsiverseny között zenés vetkőző revüket kellene bevezetni és bizony nem ártana néhány neves, külföldi, Britanniából való vendégénekes fellépte sem.

Mert különben oda jutunk, hogy a légionisták a csatamező helyett majd otthonukban, kényelmesen, papucsban, a televízió mellett, nézik meg az ütközetet. És ne csodálkozzunk azon, hogy Néró császár ha magára szeretné terelni a figyelmet —, kénytelen lesz felgyújtani Rómát.

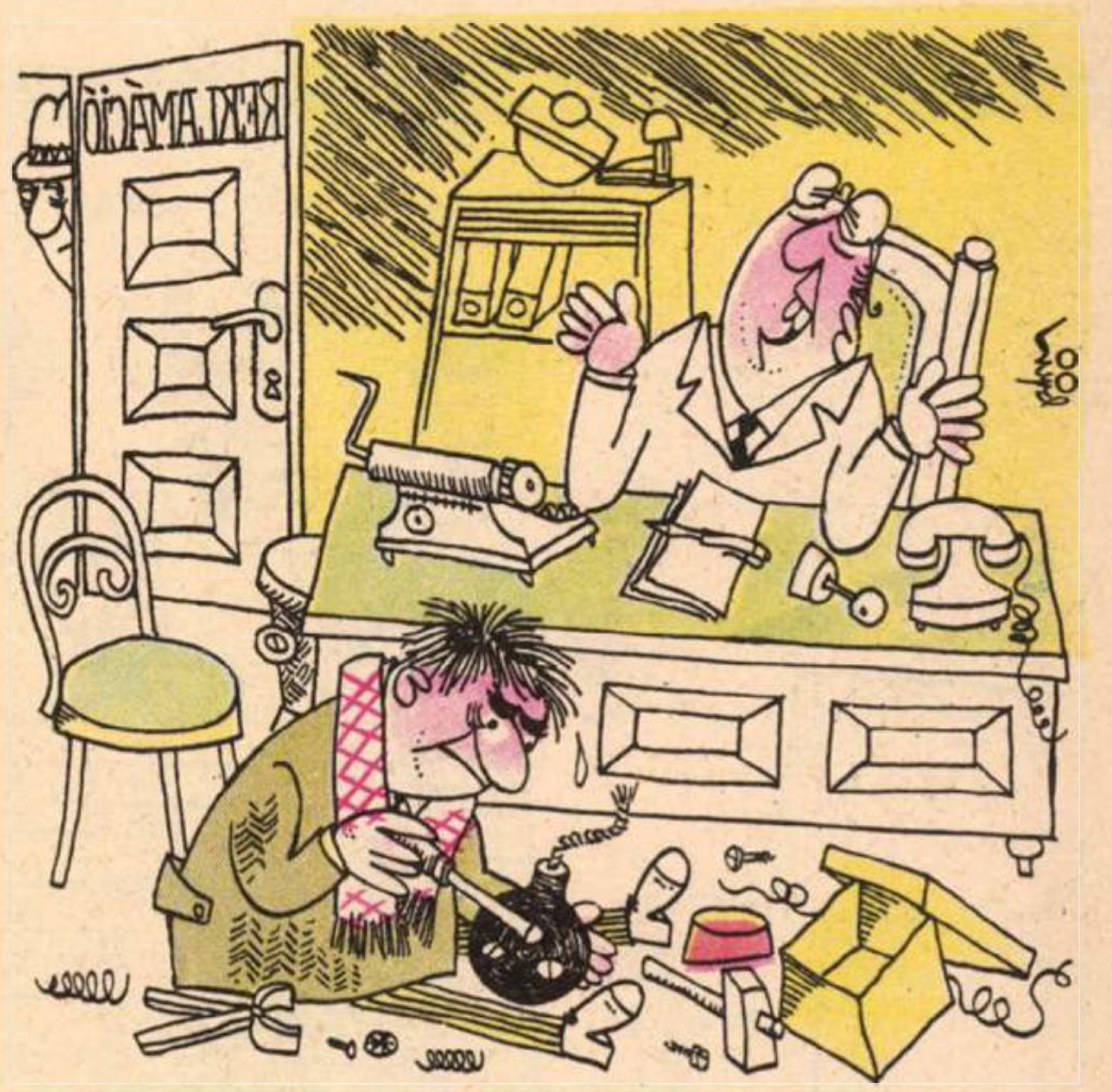
Tardos Péter

HÁZTARTÁSI BALESET

— Nem tudsz vigyázni, már megint eldugul a lefolyó!

EZERMESTER ÜGYFÉL

MINDEN MEG VAN BOCSÁTVA...

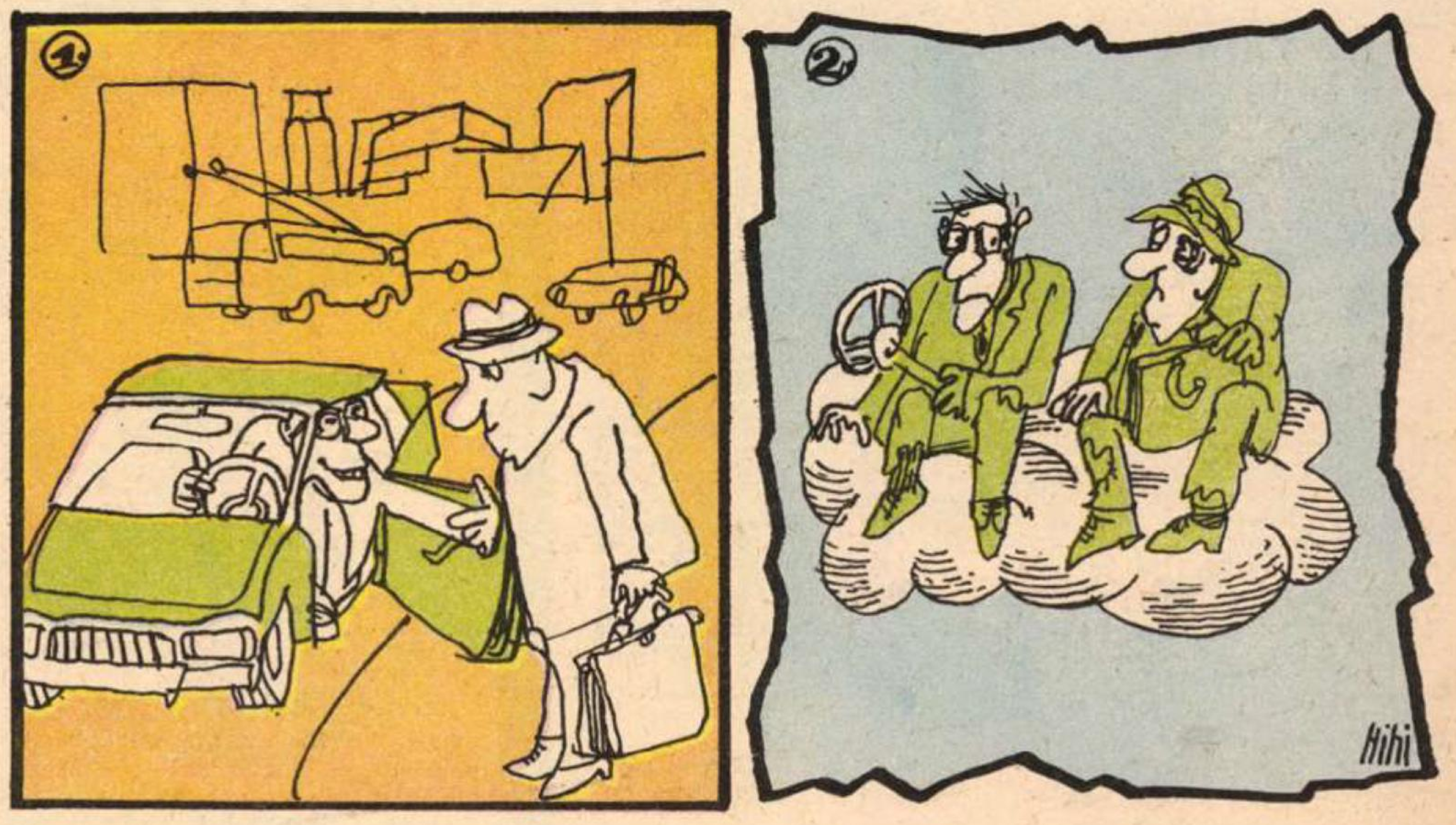
— Képzeld, pertut ittam az igazgatómmal!

RÉSZT VETTÜNK GRENOBLEBAN

— Bácsi kérem, én csak tanulni jöttem ki!

PARÁNYI SZÍVESSÉG

— Ülj be, elviszlek...

RÉBUSZ

A 6. számú képrejtvényünk helyes megfejtése: Vízipóló. A helyes megfejtők száma: 2061. Az alábbiak nyertek 100—100 forintot:

1. Papp Irén, Nyíregyháza, Széchenyi utca 15.

2. Bódi Zoltán, Budapest, XIV., Thököly u. 167.

3. Novák János, Debrecen, Tanácsköztársaság u. 33.

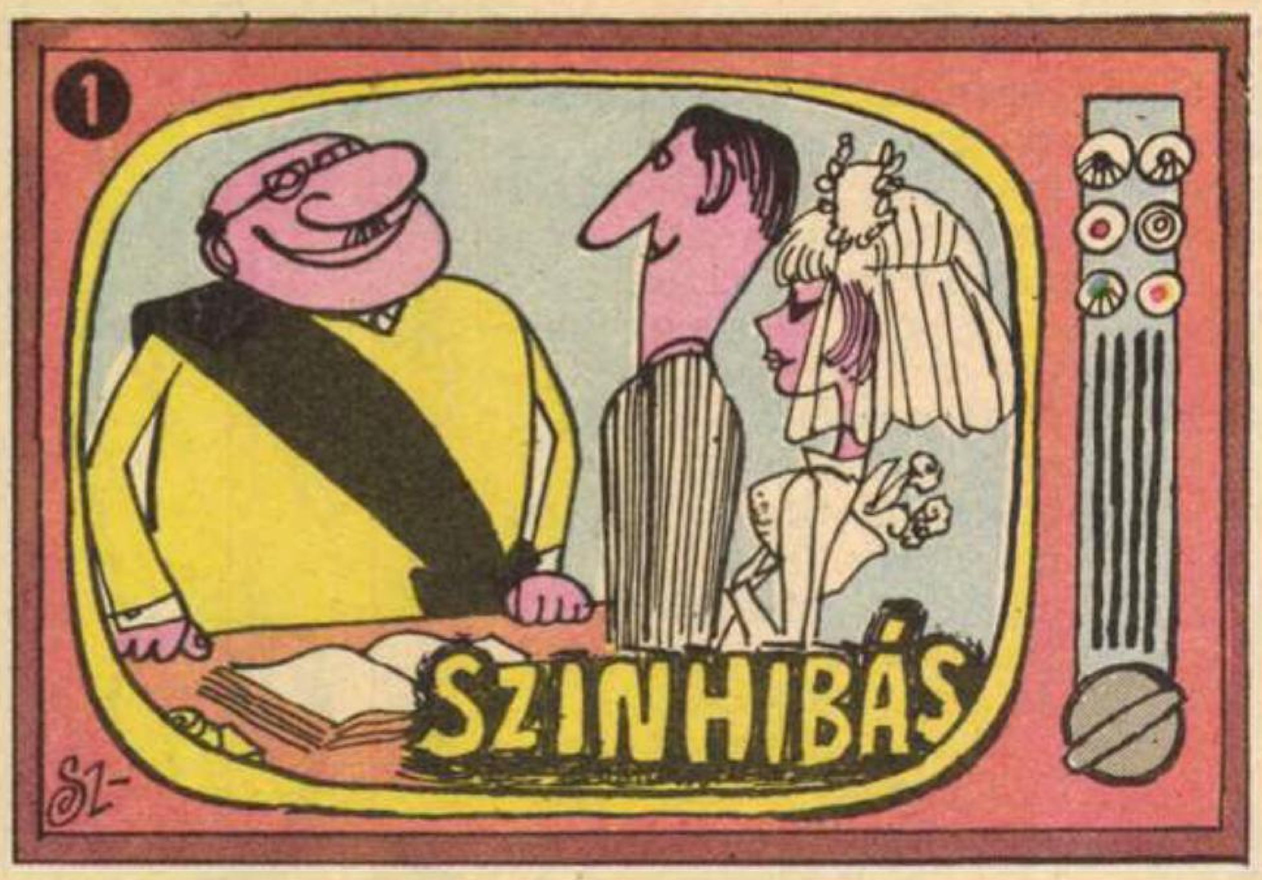
8. SZ. REJTVÉNYÜNK

Azok között, akik a fenti képrejtvényt helyesen fejtik meg, három díjat sorsolunk ki: három darab százforintos bankjegyet. A megfejtést legkésőbb március 1-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.

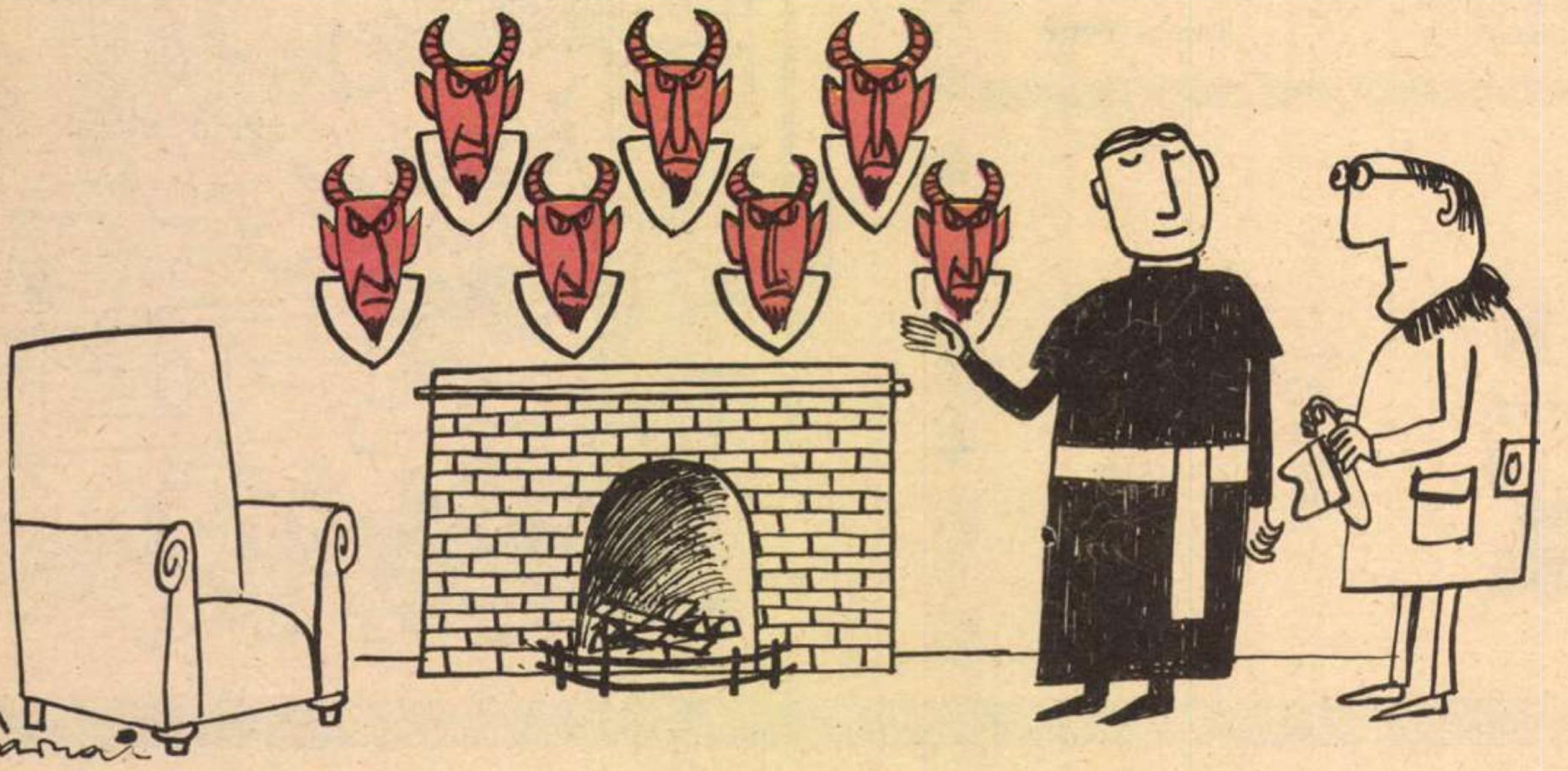
HIBALEHETŐSÉGEK A SZÍNES TÉVÉBEN

Szur-Szabó József rajza

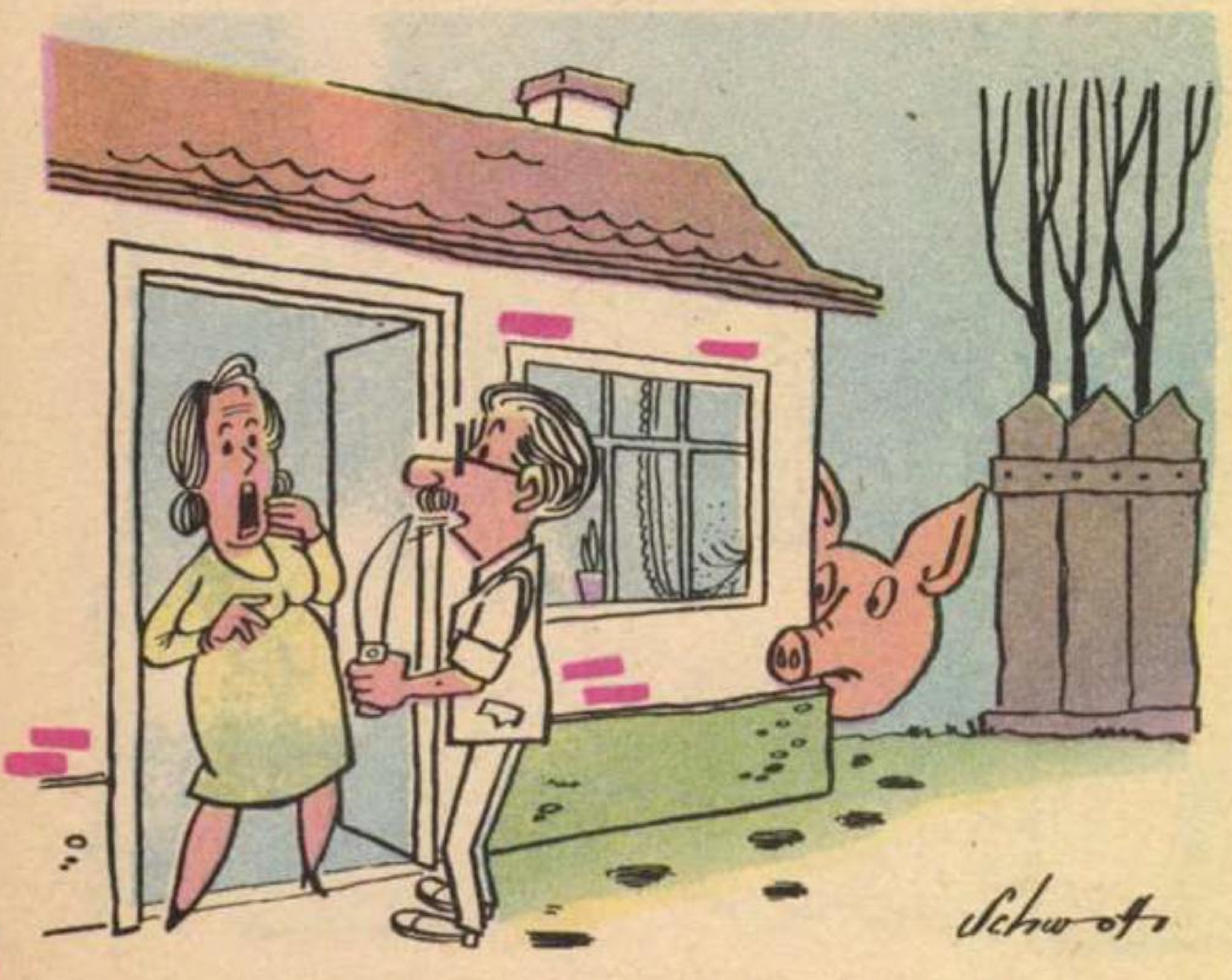

TRÓFEÁK

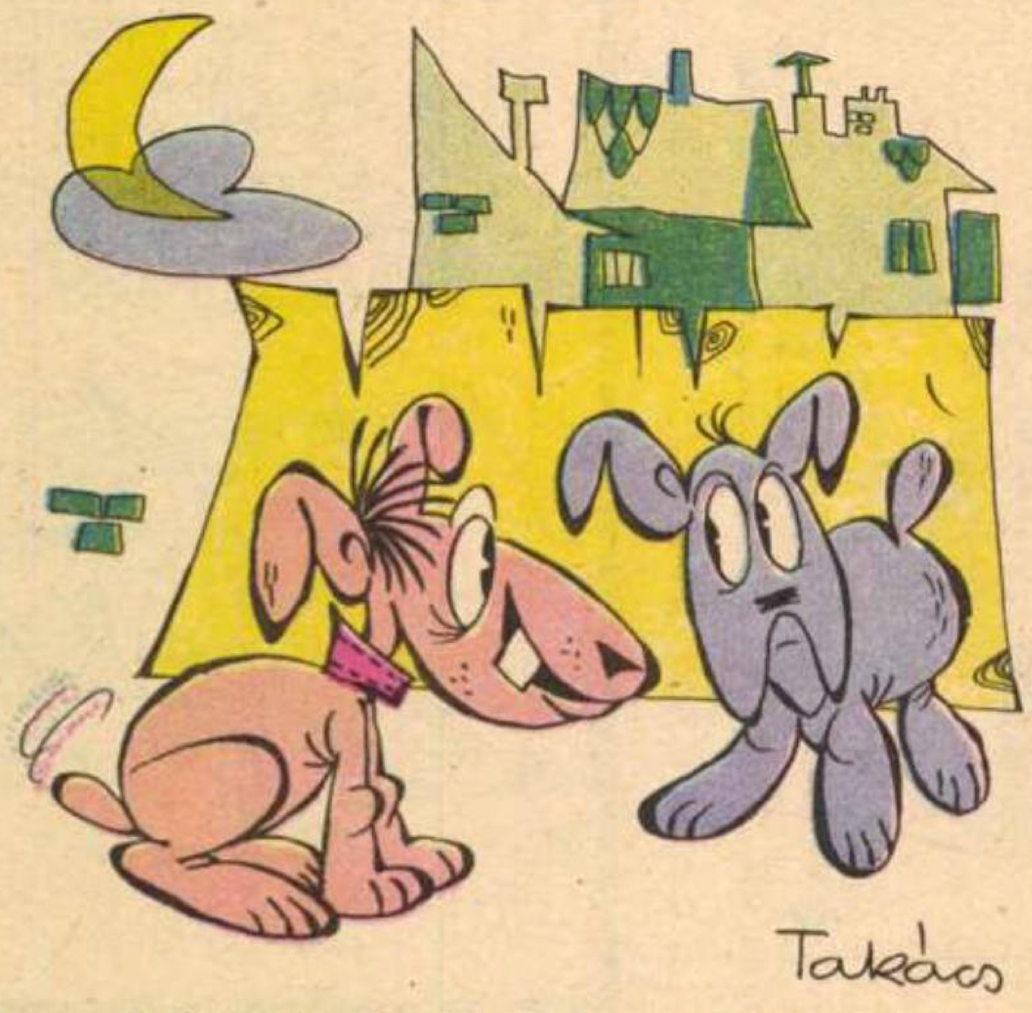

BÚJÓCSKA

– Mondja, Kovácsné, nem ide szökött a kocánk?

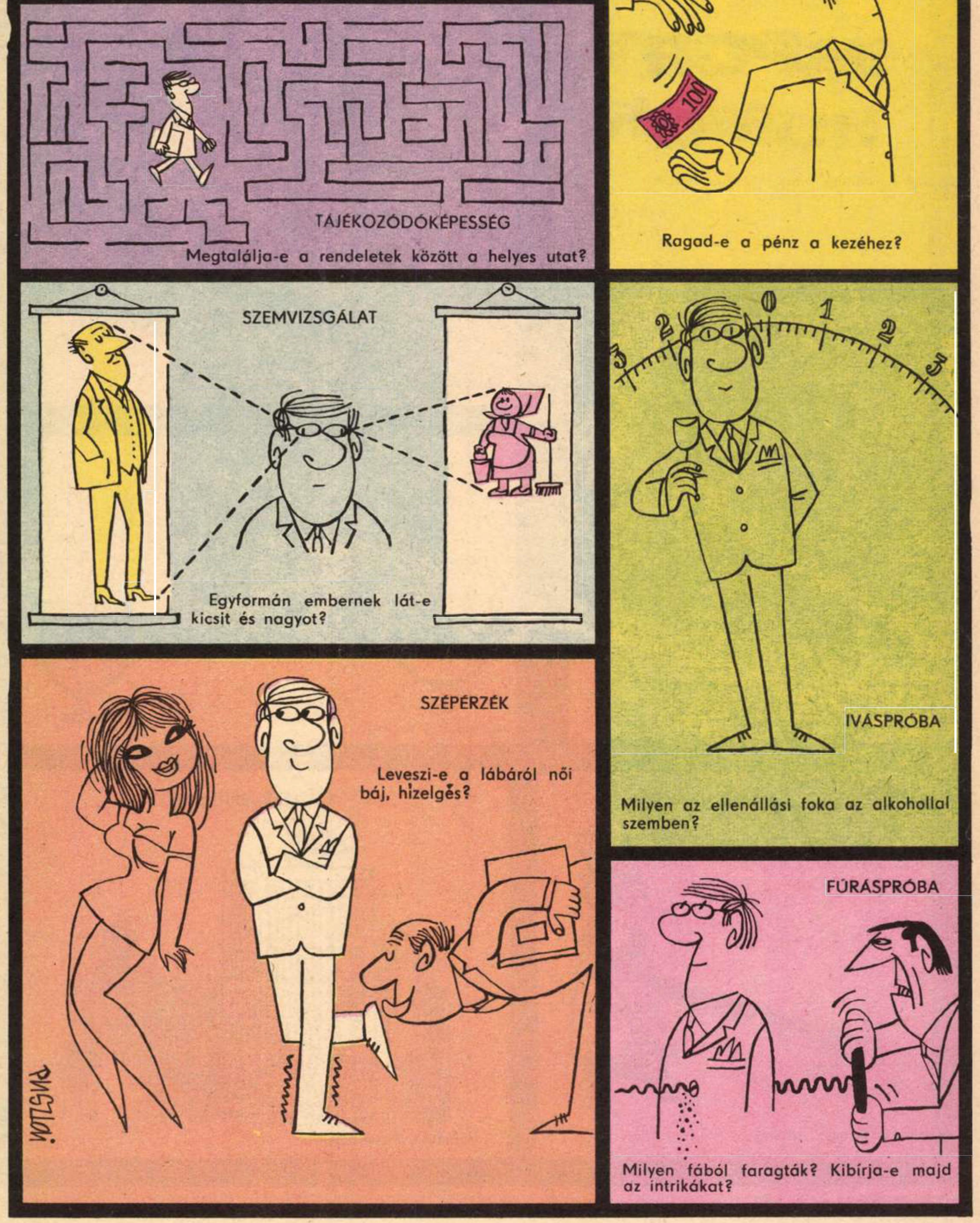
KUTYAORSZÁGBAN

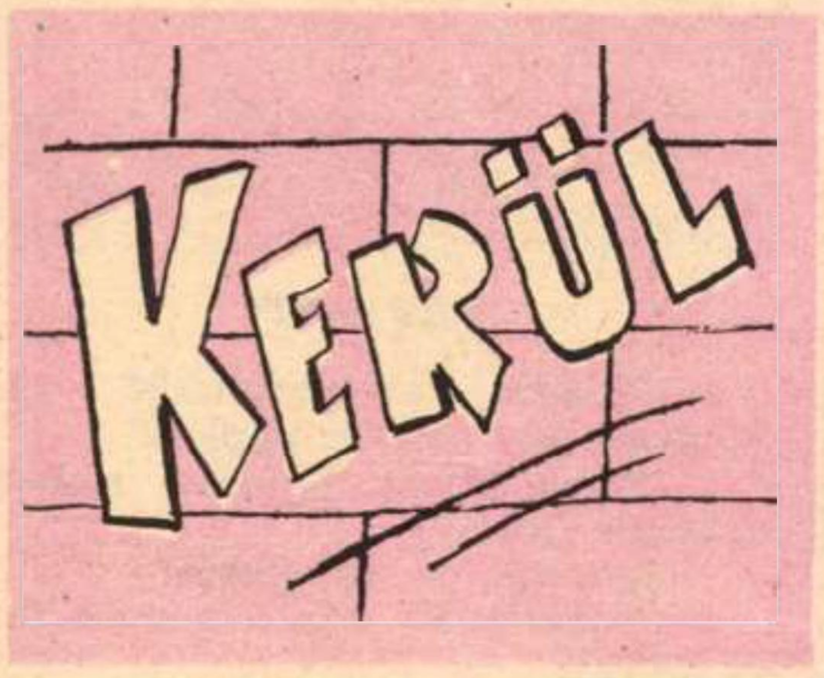

– Felháborító, hogy az ember nem hozhatja be ide a gazdáját!

PÁLYAALKALMASSÁGI VIZSGÁLAT VEZETŐK RÉSZÉRE

Pusztai Pál rajza

Gondolom, önöknek is feltűnt, hogy az utóbbi időben mindinkább elharapózásra kerül egy furcsa nyelvi járvány, amely a korábban szerénynek és normálisnak vélt „kerül" igénk foglalkoztatásával függ össze.

Hol van már az az idő, amikor egy romos, lakhatatlan épületről csak úgy egyszerűen azt írhatjuk és mondhatjuk, hogy lebontották? Ma már a világ kincséért sem bontanák le, hanem ehelyett lebontásra kerül. S téved, aki csacskán feltételezné, hogy a lebontásra került ház helyén annak rendje és módja szerint felépítik az újat. Dehogyis építik fel, kérem. Felépítésre kerül! Na persze csak abban az esetben, ha a szóbanforgó új ház előzőleg megtervezésre került, mert ha nincs terv, akkor ugyebár nincs, ami kivitelezésre kerül. De mi történik akkor, ha készen áll az új ház? Átadják rendeltetésének? Szó sincs róla. Átadásra kerül! S amennyiben a továbbiakban fény derülne rá, hogy az építők nem végeztek kifogástalan munkát, akkor sincs baj, mert nem is javítják ki a hibákat a garanciális időn belül, még mindig megmarad az a lehetőség, hogy kijavításra kerülnek. Ennek azonban az a feltétele, hogy az észrevételezésre került mulasztások maradéktalanul jegyzőkönyvezésre kerüljenek...

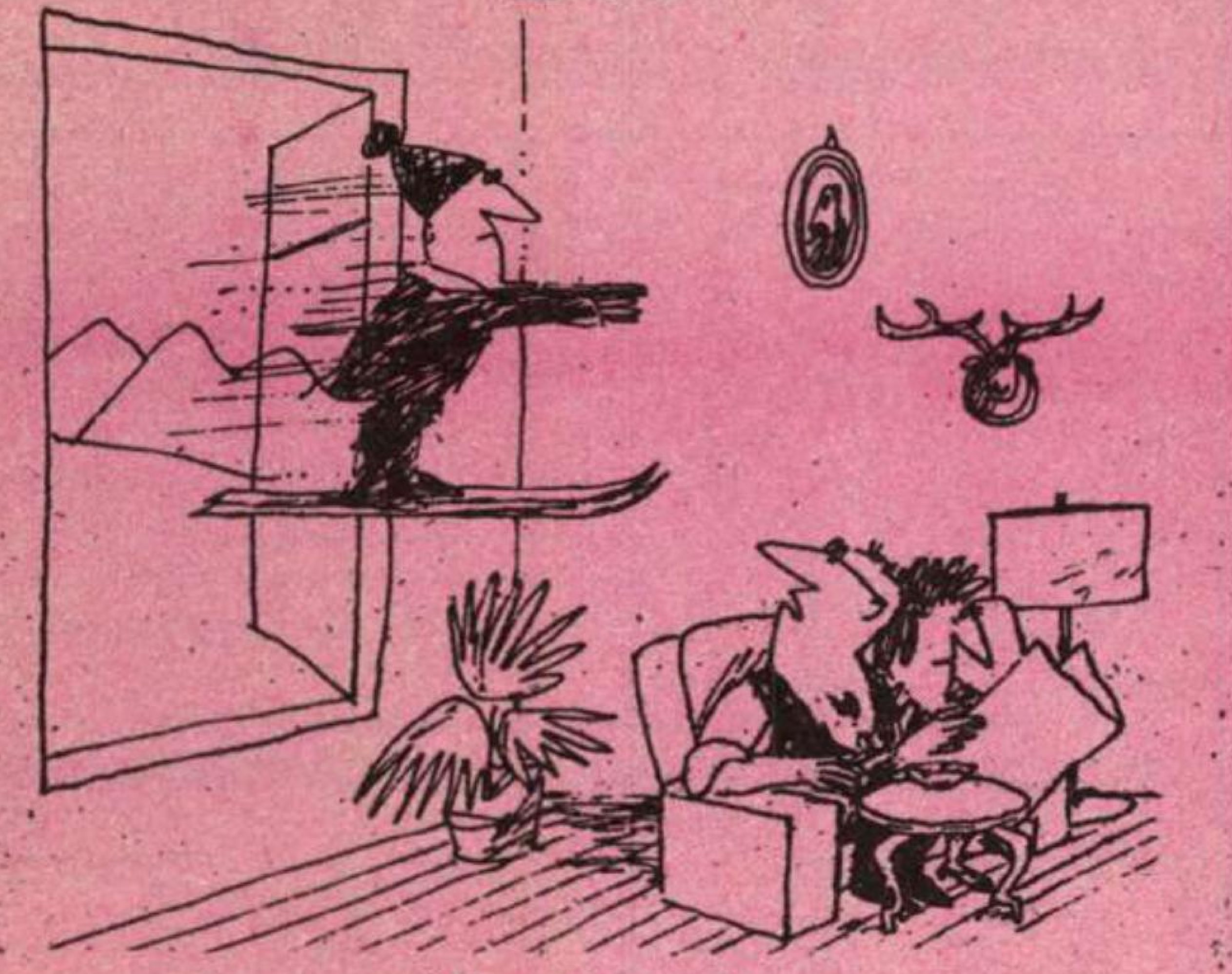
Vajon mi lehet az oka ennek a nyakatekert személytelenségnek? Talán az, hogy nem szeretjük néven nevezni a felelősöket, akik lebontanak, megterveznek, felépítenek, átadnak, átvesznek, hogy ily módon elkerülésre kerüljön a felelősség? Meglehet. Persze, az sincs teljesen kizárva, hogy viszolygunk a túl egyszerű és ennélfogva bántóan magyaros igealakoktól, mint amilyen a lebontják, megtervezik, felépítik, átadják, átveszik.

Akár így van, akár úgy, ez az újabb nyelvészeti probléma abban a reményben került felvetésre, hogy a jövőben kerülésre kerül a „kerül" igével kapcsolatban elharapózásra került furcsa nyelvszokás.

Böcz Sándor

IMPORT HUMOR

TÉLI SPORT

Egy szép ugrás

(„Eulenspiegel", Berlin)

A RÉGI MESE

– Énekeljen valamit!

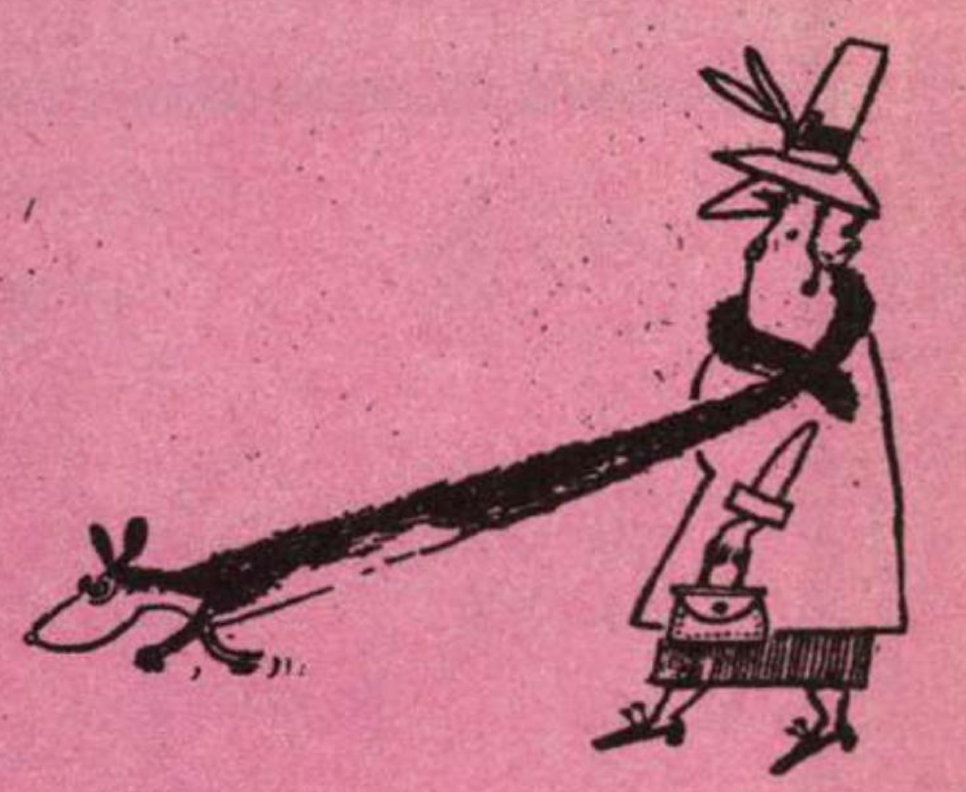
(„Krokodil", Moszkva)

SZENVEDÉLY

(„Pikker", Tallin)

ÁLLATBARÁT HÖLGY

(„Vie Nouve", Róma)

EMELETRÁÉPÍTÉS

(„Rohács", Pozsony)

MIT SZÓL HOZZÁ?

Az egész világot valósággal elöntötte a krimi-láz. Könyvek, filmek, tévé- és rádiójátékok, színdarabok foglalkoznak a bűnözés különböző megnyilvánulásaival. Egy-egy tévé krimi-sorozat alatt milliók tárgyalják és találgatják izgatottan, hogy ki a gyilkos.

Alkalmunk volt erről a kérdésről beszélgetést folytatni Káinnal, az emberiség első gyilkosával, s megkérdeztük tőle, hogy mit szól ehhez az egyre növekvő krimilázhoz, s véleménye szerint mi a magyarázata a bűnözéssel kapcsolatos világméretű érdeklődésnek?

Káin úr először szerényen szabadkozott, végül kötélnek állt és így foglalta össze véleményét:

— Édesanyám, a jóságos Éva mama arra intett minket, gyermekeit, hogy igyekezzünk kiemelkedni a későbbi emberiség közül, ismerje meg nevünket az egész világ, legyünk híresek, népszerűek. Kettőnk közül én voltam a törekvőbb. Igyekeztem olyan tetteket végrehajtani, amelyektől világhírnevet vártam. Mindhiába a kutya sem törődött velem. Öcsém, Ábel kicsúfolt és gúnyos megjegyzést tett erőfeszítéseimre: „Hülye vagy, fiam, minek töröd magadat?"

— Mérgemben agyonütöttem. Nem azért mondom, de ettől kezdve híres ember lettem. Már a gyilkosság után tele voltak a lapok a bűncselekmény részletes leírásával, a nyomozás eredményével. Sokhasábos címek harsogták az egyes izgalmasabb fordulatok lényegét. Még pol-beat számot is írtak ezzel a refrénnel: „Ki ölte meg Ábelt, Ábelt..." Könyvek jelentek meg a bűnperről, s a tévé nemcsak a „Kék fény"-ben foglalkozott velem, hanem külön sorozatban is. Nevemet megismerte az egész világ, s ismerni fogja, amíg csak ember él a Földön.

— Különleges romantika ragyogja be a bűnözést, s mivel a sajtó a rádió, a televízió, a film és a színpad nagymértékben foglalkozik bűncselekményekkel, nem pedig unalmas jócselekedetekkel, a hírnévre törekvő becsvágyó fiatalság nem mindig tud ellenállni a kísértésnek.

— Hát azért becsületes úton is lehet valaki híres! — vetettük közbe. — Hogy ne menjünk messze, itt van például Ábel.

Káin legyintett.

— Kétségtelenül őt is ismerik, de csak úgy, hogy ő az, akit Káin megölt.

KRIMI

A világtól elzárt, sziklacsúcsra épített kastélyban együtt volt a nyolctagú társaság. A mesterdetektív fölényesen pipára gyújtott:

— Well. Ebben a házban fél órával ezelőtt megölték Miss Mabelt, a dúsgazdag éjjeliőrt. A gyilkos köztünk van! A tettes személyleírása: a bal kettes foga ezüstből van, arcának jobb oldalán romboid-alakú anyajegy, bal oldalán pedig 17 milliméteres forradás látható, átlós irányban, és az illető biceg a bal lábára.

A házigazda rémülten felkiáltott:

— A személyleírás pontosan önre illik! — mutatott a mesterdetektívre.

A mester sápadtan krákogott és zavartan mormolta:

— Akkor tévedtem. Én is ember vagyok. Beszéljünk másról!

SZILÁNKOK

KERESET

— Mondja, és mennyit tud megkeresni egy hónapban?

— Ez változó. Egyszer ennyit, másszor annyit.

— Mennyi az az ennyi?

— Körülbelül másfélszerese az annyinak.

— Irigylem magát. Én a felét sem tudom összehozni.

MAI GYEREK

Lacika édesanyja meséli:

— A napokban beküldtem a gyereket az éléskamrába, hogy hozzon ki egy zacskó száraztésztát. De miután ismerem, milyen torkos, figyelmeztettem, hogy egész idő alatt fütyüljön. Lacika becsületesen végigfütyülte az utat. Este mégis üresen találtam a szilvalekváros bödönt. Kérdezem a srácot: „Ezt, hogy csináltad? Mire így válaszolt: „Magnó is van a világon!"

PECH

Egy zsebtolvaj rosszkedvűen újságolta:

— Tegnap a villamoson benyúltam egy pasas zsebébe. Nem találtam benne egy fillért sem. Hazamegyek. Nézem a kezem. Nincs meg a gyűrűm. Hát nem lelopta a gazember! Micsoda emberek vannak!!

KIKAPCSOLÓDÁS

Egy sztriptíz-táncosnő meséli:

— A hétfő a pihenésé. Ilyenkor egész éjjel fel vagyok öltözve.

ÍRÓASZTAL

Y. annyira ragaszkodik az íróasztalához, hogy hét végére mindig hazaviszi Nefelejts utcai lakásába, nehogy elfoglalja valaki a helyét.

ÉRDEKES ESET

Béla szülei ellenezték az egyházi esküvőt. Magda szülei ragaszkodtak hozzá. Nem tudtak megegyezni. Ezért Béla és Magda felbontották jegyességüket. Tíz éve élnek boldogan, közös háztartásban.

Galambos Szilveszter

SOK BESZÉDNEK SOK AZ ALJA

Sohasem keresek kibúvót, ha alkalom kínálkozik modern filmeket, modern tévé-játékokat vagy modern színdarabokat megtekinteni. A különös szenvedély oka, hogy megkedveltem az újszerű párbeszédeket, ahol egy mondat maximum két szóból állhat.

E drámaian tömör dialógusokra többnyire olyankor kerül sor, amikor a fiatalok négyszemközt vannak és muszáj valamivel eltölteniük az időt.

Az alábbiakban megkísérlek bemutatni egy ilyesfajta modern dialógust:

— Szia!
— Csaó!
— Cigarettát?
— Ühüm.
— Jó?
— Az.
— Iszol valamit?
— Persze!
— Milyen?
— Oltári!
— Beszélgessünk.
— Remek ötlet.
— Hogy hívnak?
— Baba.
— Klassz!
— És téged?
— Bobó.
— Szép név.
— Tetszik neked?
— Azt hiszem.
— Gimnáziumba jársz?
— Még általánosba.
— Boldog vagy?
— Talán.
— Szűz vagy?
— Minek?
— Autóstop?
— Csacsi.
— Házibulin?
— Ott.
— Rég volt?
— Természetesen.
— Hát akkor...
— Most ne...
— Miért?
— Csak.

Dalmáth Ferenc

Nézem az új golyóstollam,
Amit húsz forintért vettem,
És leírnám vele nyomban:
Bánom, hogy ezt cselekedtem.

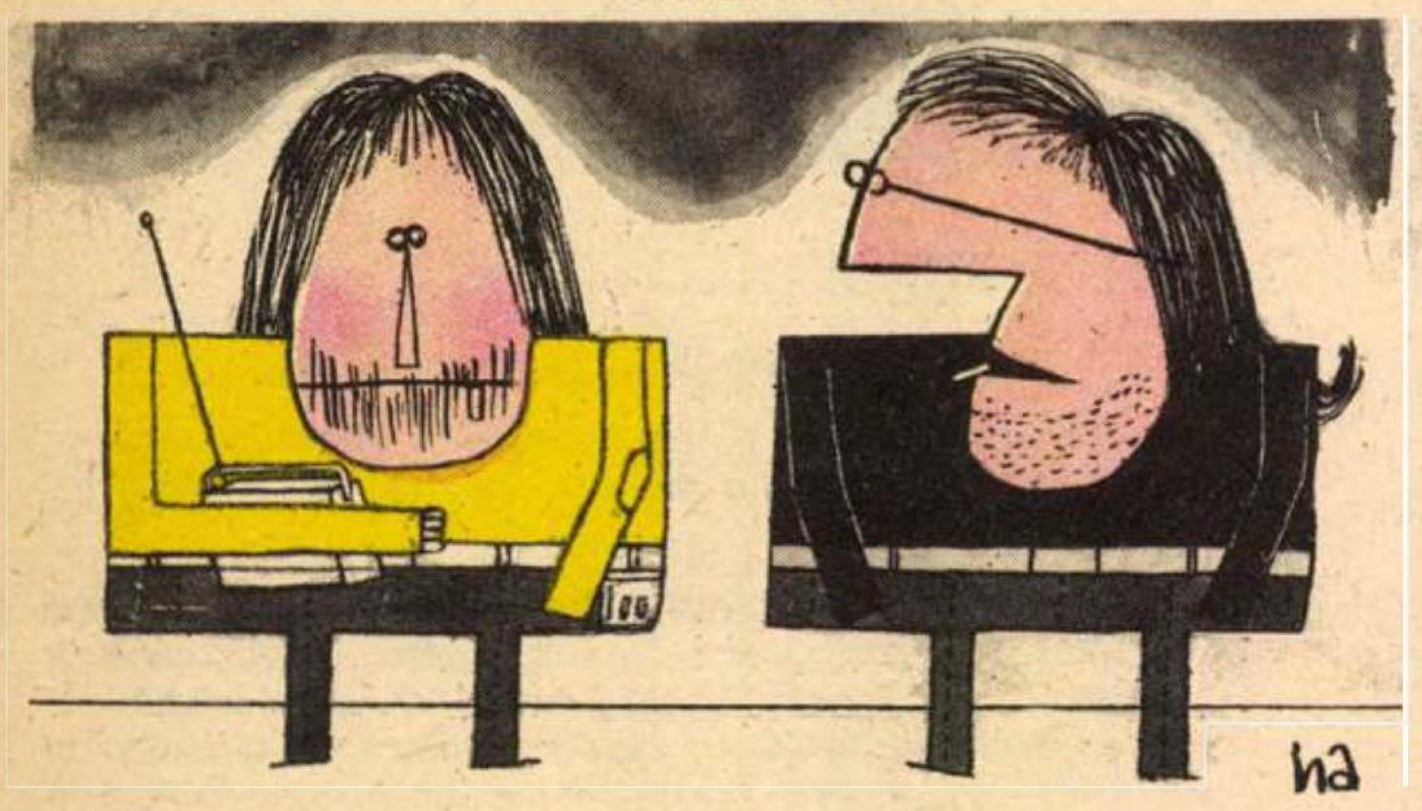
De azt, hogy ez késő bánat,
Plajbásszal tudom csak írni,
Mert új golyóstollacskámat
Nem lehet írásra bírni.

Nyomógombocskáját ujjam
Bárhogy nyomja, nyúzza, tépi,
Nagyon makacs golyóstoll ez:
Nem jön ki a hegye néki.

Húsz forintot adtam érte,
Mindezt ennek kell köszönni:
Úgy látszik, hogy ennyi pénzből
A tollhegy se tud kijönni.

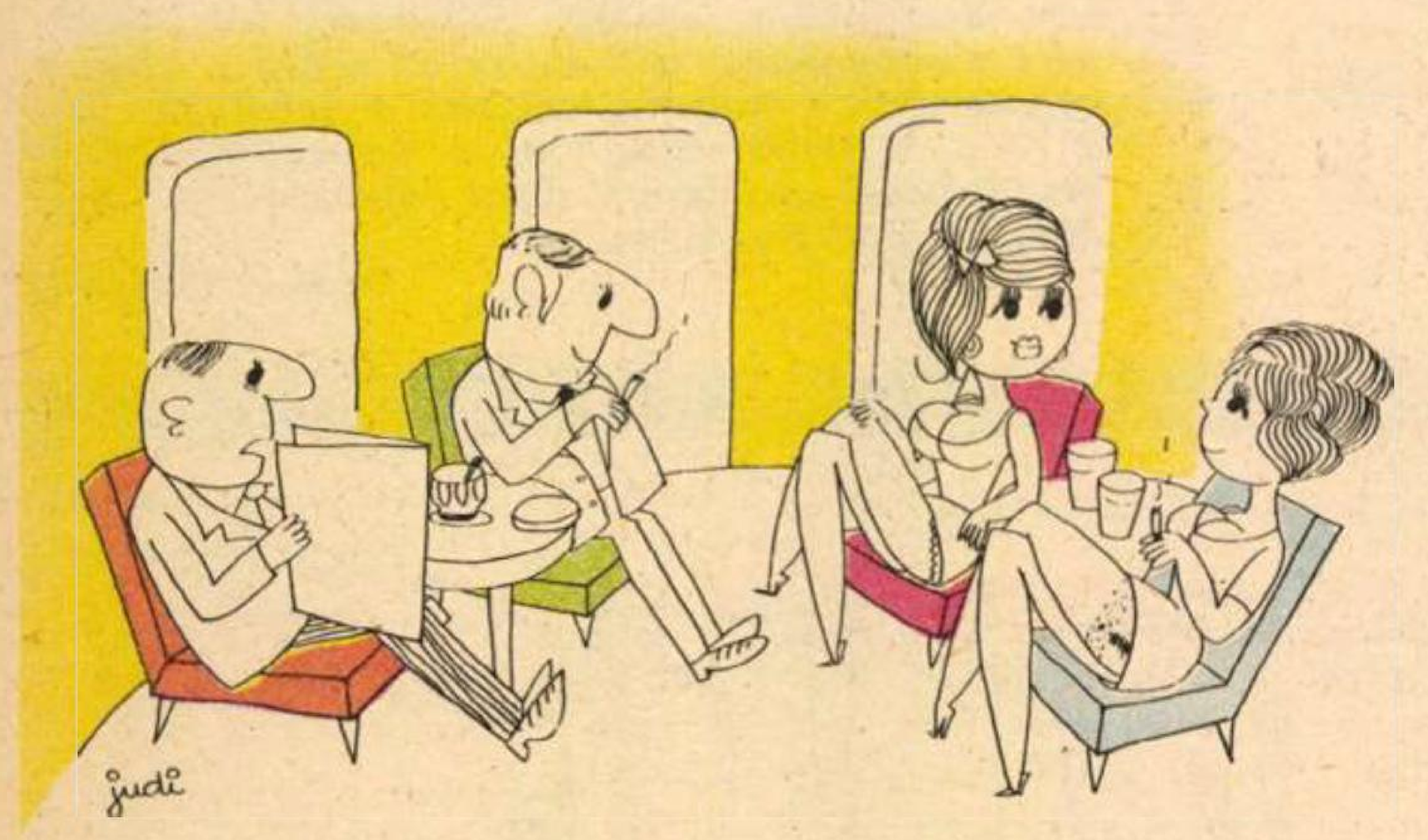
Hidvéghy Ferenc

TÖPRENGÉS

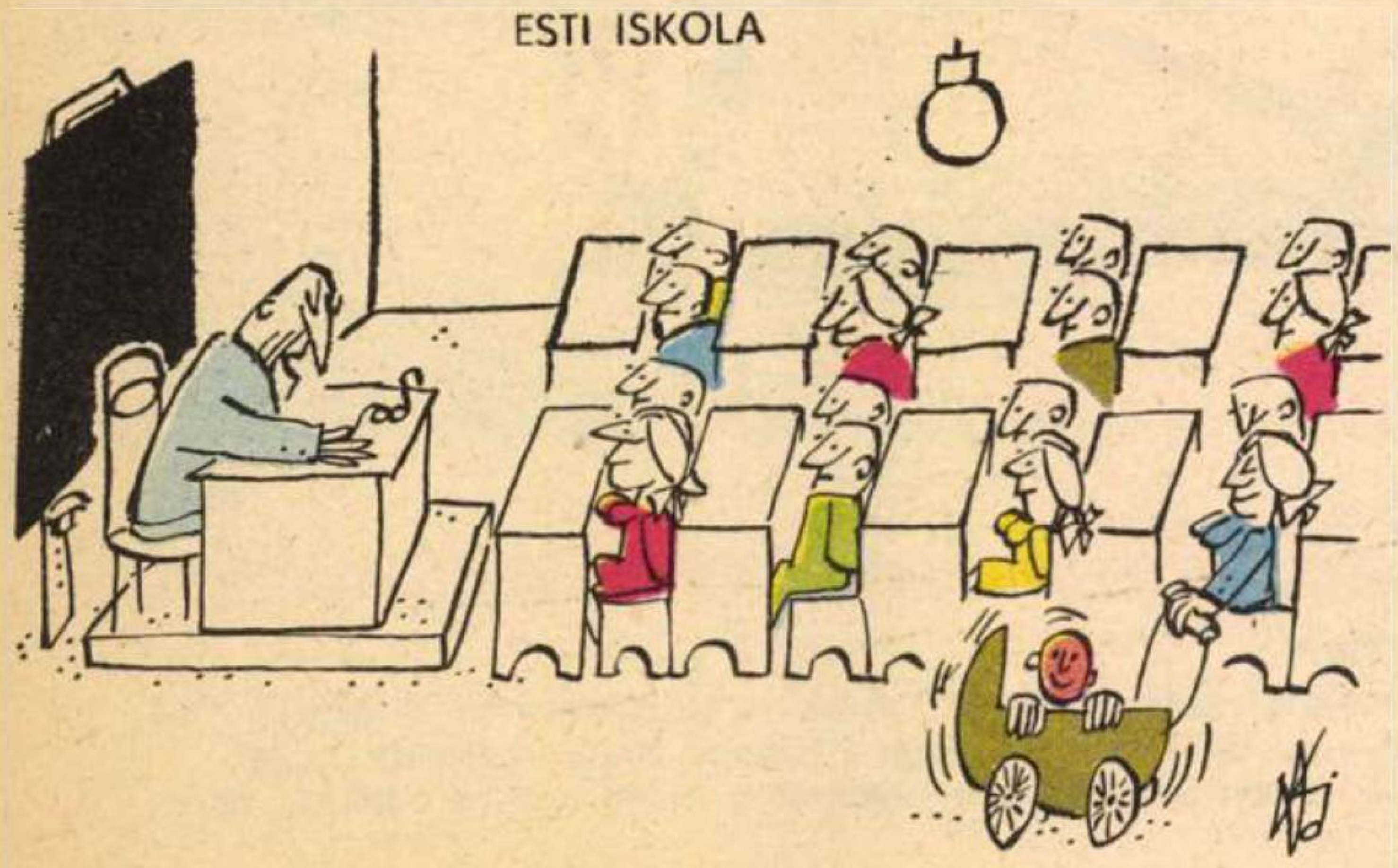
– Szerinted mi a hippikhez tartozunk, vagy a gammlerekhez?

FÉRFISZEMMEL

– Rettenetes, hogy ezeken az alacsony székeken még olvasni sem lehet nyugodtan!

ESTI ISKOLA

SZEMELVÉNYEK A „SÜLT GALAMB-HÍRADÓ"-BÓL

TOVÁBBI MUNKAIDŐ CSÖKKENTÉS

Több nagy gyárban tovább csökkentették a munkaidőt. Így a Csepel Vas- és Fémművek, Ganz-MÁVAG s még vagy húsz gyár bevezette, hogy blokkolás után azonnal haza lehet menni. Aki mégis bemegy a gyárba, túlórapótlékot kap s ha legalább két óra hosszat benn is marad, azonnal felvehető jutalomban részesül. Természetesen a munkavállalónak nem okvetlenül kell dolgoznia, a folytatólagosan megtekinthető üzemi mozielőadásokkal is el lehet valahogy ütni az időt.

RENDKÍVÜLI NYUGDÍJ

A kormány tudomásul véve, hogy mindenki képes rendszeres munkára, kiegészítő nyugdíjtörvényt fogadott el. Eszerint tekintet nélkül a korhatárra, minden olyan személy, aki hitelt érdemlően bizonyítani tudja, hogy két hétnél tovább sehol nem volt munkaviszonyban, nyugdíjjogosult. Kiemelt nyugdíjat kapnak azok, akik ugyan rendelkeznek munkakönyvvel, de abban semmiféle bejegyzés nem szerepel, és legalább öt éven át nem vállaltak munkát. A nyugdíjjogosultság alsó határa tizennyolc év, de indokolt esetben minden olyan fiatalkorú megkaphatja, aki hivatalos nyilatkozatban munkanélkülinek vallja magát.

NYILVÁNOS ALKOHOL KUTAK

A főváros szeszkedvelői nagy tetszéssel fogadták a nyilvános és ingyenes alkohol kutakat. Különösen a hajdan elég drágán mért tokajibor kutak előtt állnak hosszú sorok, s hogy a részegek tovább ihassanak, a helybeli mentőállomáson azonnal elsősegélyben részesülnek. Népszerűek a sörforrások is és sokan előszeretettel keresik föl a Városligeti pezsgőcsapokat. A pálinka elosztás egyelőre nincs megoldva — a csapravert hordók körül nagy a tolongás, de hamarosan itt is megtörténik a gépesítés. Viszont érdekes kontraszt — az ínyencek gyakran be-benéznek az Ivóvíz Csárdába is, pedig már egy kupica ásványvízért egész csinos összeget kell fizetni.

ÜRES LAKÓTELEP!

Panaszkodnak a XXX. kerületi tanácsnál, hogy a Virág utcai lakótelep házai üresen tátonganak.

— De meg is értem a beutaltakat, hogy nem akarnak beköltözni — mondja a tanácselnök. — Garázs nem mindegyik lakáshoz jár és a tervezők a beépített bútorok stílusát sem beszélték meg előre a leendő lakókkal.

— És most mi lesz? — kérdjük — de ezért csak el lehet lakni bennük.

— Ideiglenesen persze — mondta a tanácselnök —, úgyhogy aligha-nem rendőrileg leszek kénytelen beköltöztetni őket. Amíg jobb nem akad — tette hozzá mentegetőzőleg —, hiszen már épülnek a Róbert-telep luxusapartmanjai! Függőkert lesz, légkondícionálás, tetőstrand, aztán persze lebontják ezt a Virág utcai nyomornegyedet.

ÚJ FELTÉTELEK MELLETT OTP-KÖLCSÖN

Rendkívül sok bosszúságot okozott az OTP ügyfeleinek azzal, hogy a különböző kölcsönöket vissza kellett fizetni. S akkor még előtte mennyi fölösleges tortúra volt, kezes keresés, a vállalat jótállása stb.

Most mindez megszűnik, egyszerű telefonhívásra házhoz küldik az OTP-kölcsönt, csupán azt kell írásban adni, hogy a pénzt átvette az ügyfél és nem fogja visszaadni.

FIZIKAI MUNKÁS DÖMPING

A statisztikai lázgörbék megállapítják, az érettségizett fiatalok zöme húzódik a továbbtanulástól, már eddig is két egyetemet kellett becsukni. Álmaik netovábbja az útépítés, vasöntés, zsákolás, de a téeszekbe is ezrivel tódulnak.

— Pedig akár erőszak útján is meg kell oldani az egyetemi, főiskolai továbbképzést — mondja a kérdés egyik szakértője. — Gumibotos rendőrökkel veretném be őket az egyetemre — vicsorgott tovább a felháborodott férfiú — hát nem elképesztő, hogy az orvosegyetemre öten jelentkeztek s kettő közülük máris átment a betonútépítőkhöz?!

Nagy S. József

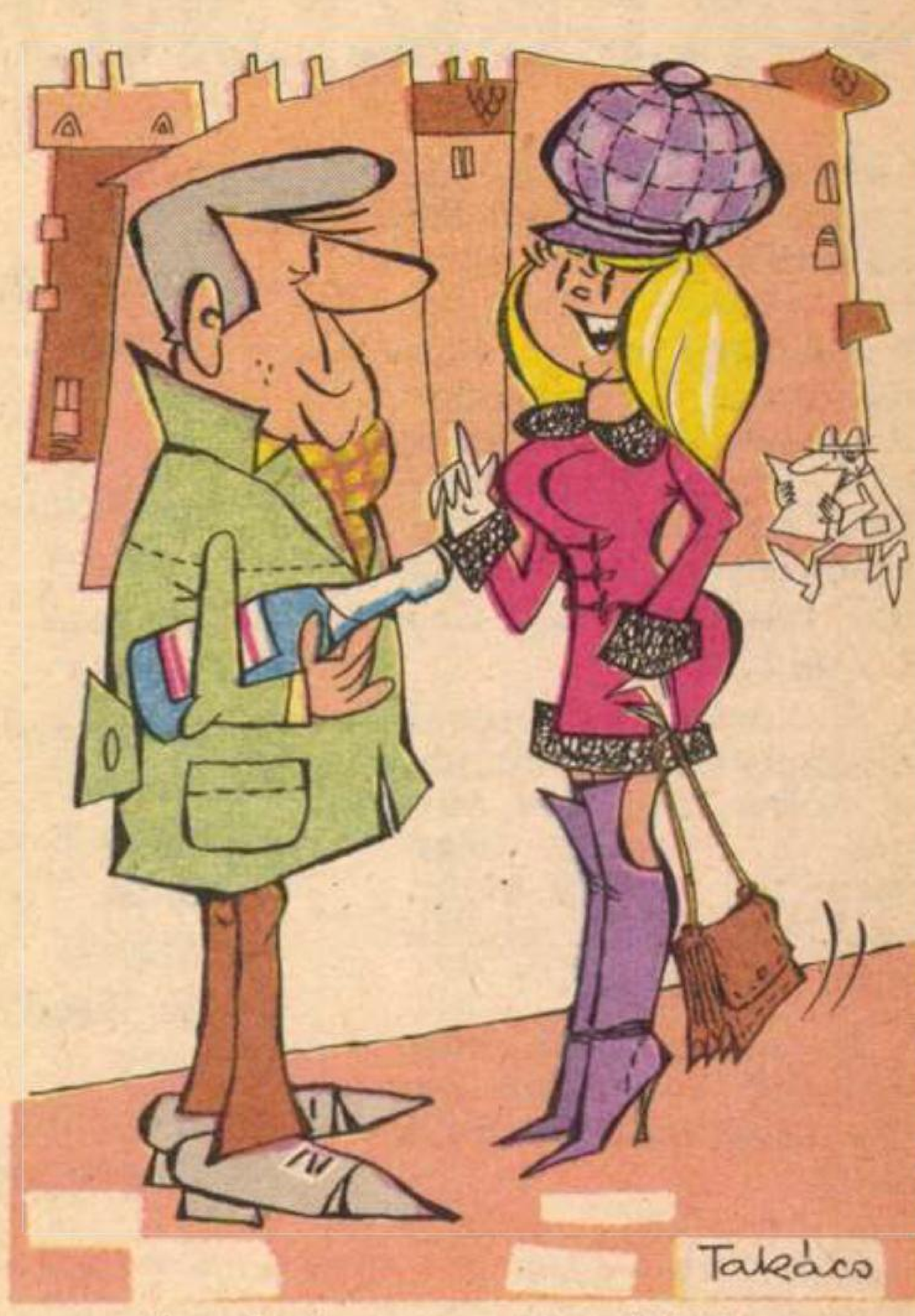
BONNBAN

Endrődi István rajza

– Ó, drágám, mondj el egy pár államtitkot...

FELTÉTEL

– Ha tényleg van csízmahúzója, akkor feljövök!

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

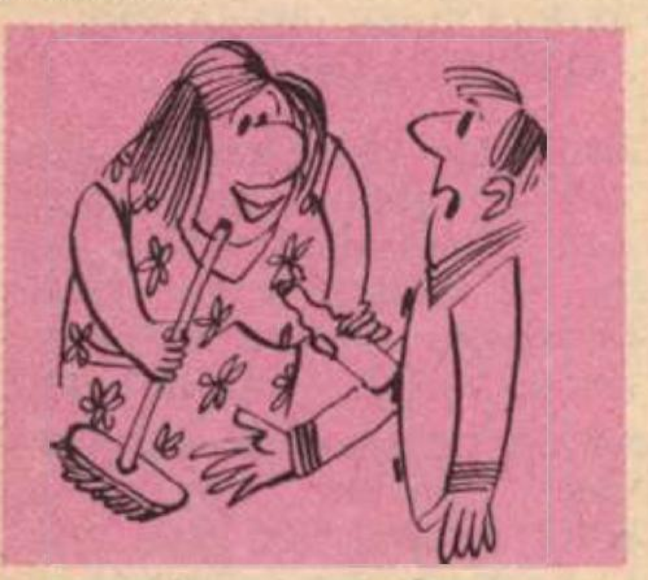
Prepaticséknál házibuli van. Hajnali félháromkor becsönget az alattuk lakó Csuhadinger.

— Mit akar? — kérdezte Prepaticsné.

— A feleségem üdvözletét küldi és kéri, tessék szíves lenni kölcsönadni a hosszú partvist.

— Hajnali fél háromkor? Minek?

— A feleségem fel akar kopogni a plafonra, hogy hagyják már abba az ugrálást...

Povács másodszor nősült. Az esküvő után így szólt ifjú nejéhez:

— Bertám, én egy nagy hibámat elfelejtettem megmondani neked.

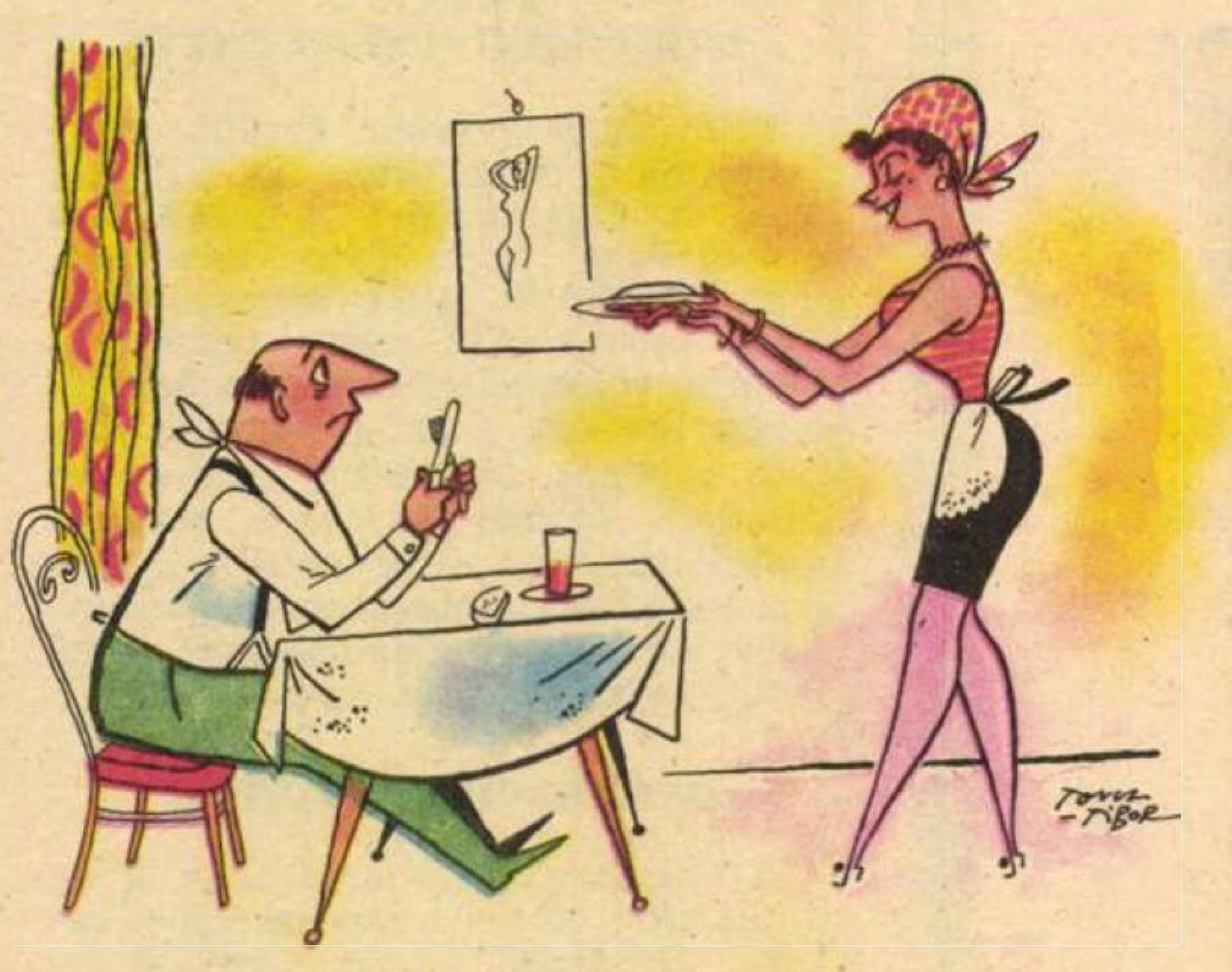
— Mi az a nagy hiba?

— Sokszor rámjön és minden ok nélkül féltékenykedek.

A neje megnyugtatja:

— Nálam nem fogsz minden ok nélkül féltékenykedni.

NA, MI LESZ VACSORÁRA?

Kocsonya

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„BUDAPEST"-I APRÓSÁGOK

Új szállónkban, a Budapestben ebédeltünk családommal együtt a minap, ott figyeltem meg az alábbiakat:

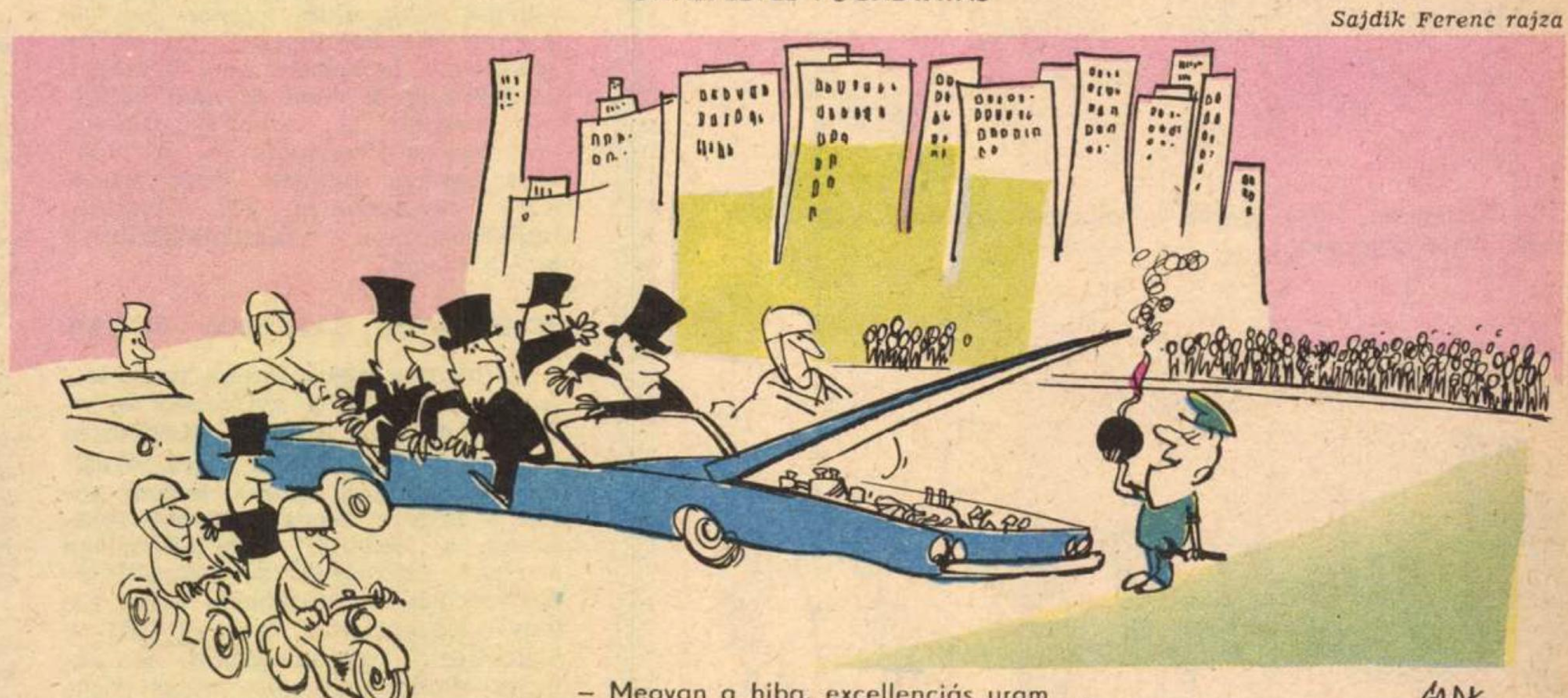
Két takarítónő ügyködött épp a hosszú ruhatár előtti futószőnyegen: hosszúnyelű cirokseprűvel verték fel a port, amely aztán a ruhatárban elhelyezett kabátokon pihent meg. Eltűnődtem: a rengeteg pénzen felépített hotel költségvetésébe már nem fért be az, hogy vegyenek néhány ügyes kis dobozos kézi seprőgépet (220 forint az ára, mindössze), amely zaj és porfelhő nélkül gyűjti össze a szemetet, port, pihét?!

A ruhatárban a kabátjainkat egyetlen árva kampóra gyűrve, nyúzva, tornyozták fel. Szeretném megjegyezni, külhonban az a divat, hogy a ruhatárakban vállfára helyezik a kabátokat. Ezt a „luxust" talán már mi is megengedhetnénk magunknak. Legalábbis ilyen helyeken, mint például a Hotel Budapest.

Dr. B. R., Budapest

ÜNNEPÉLYES FOGADTATÁS

Sajdik Ferenc rajza

– Megvan a hiba, excellenciás uram...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504

Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.00491/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre